

CURIERUL ADVENTIST

revistă lunară de informații și inspirație pentru așteptătorii revenirii lui Hristos

■ Mai 2007

Când Dumnezeu tace

Roagă-te
pentru pastorul tău

Duhul Sfânt
între contestare și invocare

14

SUMAR

Editorial special

3 De la „Până când?” la „Chiar dacă...”

Iacob Pop

Spiritual – Rugăciunea

4 Roagă-te pentru pastorul tău

Narcis Ardelean

6 Când Dumnezeu tace

Adrian Neagu

Experiență

8 Doamne, mai dă-mi un suflet

Camelia Dragomir

Misiune

11 S.O.S – Ana Maria

Valeria Roman

13 Vremuri și împrejurări (II)

Remus Bența

Reportaj

14 Copiii, prezentul și viitorul bisericii

Cristina Neagu

Cristian Modan

18 Când timpul se măsoară în oameni

Simona Crenguța Tobă

Din viața bisericii

20 Alegeți dintre voi

Valentin Cucu

22 Întâlniri de comitet eficiente: un ghid pentru comunități

Barry Oliver

Sănătate

26 Naturismul – o diversiune?

Valentin Nădășan

Știri

28

Pagina copiilor

30 Răspunsuri la rugăciune

Oana Ghiga

De la inimă la inimă

31 Duhul Sfânt – între contestare și invocare

Viorel Dima

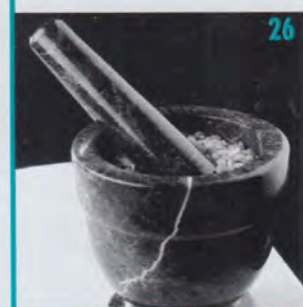
4

11

22

26

CURIERUL ADVENTIST

Publicația oficială a Bisericii Creștine
Adventiste de Ziua a Șaptea din
România

Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii

„Iată, Eu vin curând...”

Misiunea noastră este să înălțăm
pe Domnul nostru Isus Hristos
prin prezentarea de experiențe
ale dragostei Lui nemărginite,
prin prezentarea de articole și
știri, ajutând astfel pe cititor să-L
cunoască mai bine pe Mântuitorul și
să aibă o speranță vie în revenirea
Lui pe curând.

Anul LXXXIV, MAI 2007

Redactor-șef: Gabriel Dincă

Consultanți:

Teodor Hutanu, Emilian Niculescu,
Ioan Câmpian-Tătar,
Teofil Petre, Marius Munteanu,
Virgil Peicu, Szász Ernest,
Mihai Maur, Csabai Gyula László

Colaboratori speciali:

Lucian Cristescu, Viorel Dima,
George Uba, Valeriu Petrescu,
Cristian Modan, Magyarosi Barna
Teodora Goran

Director: Iacob Pop

Grafică și tehnoredactare: Liliana Dincă
Corectură: Florica Gheciulescu

Imprimare:

Casa de Editură „Viață și Sănătate”,
Str. Valeriu Braniște nr. 29,
Tel. 323 00 20; 323 48 95;
Fax. 323 00 40

Adresa redacției:

Curierul Adventist,
str. Labirint 116,
Oficiul poștal 20,
cod 74124 – București
E-mail: curierul@adventist.ro
Web site: www.adventist.ro

ISSN 1220-6725

De la „Până când?” la „Chiar dacă...”

IACOB POP

Aveți motive să fiți nemulțumit? Există situații care vă tulbură și vă produc insomnii? Vi s-a întâmplat, cel puțin odată în viață, să aveți toată dreptatea și totuși să fii fost considerat vinovat? Ați rostit vreodată „Până când, Doamne?”

În cazul acesta, îl veți înțelege mai bine pe profetul Habacuc. El avea încredere în Dumnezeu, dar constatând existența unor realități dureroase – nelegiuire, nedreptate, asuprire, silnicie, certuri, gâlceavă, iar peste toate acestea pasivitatea lui Dumnezeu – strigă plin de disperare: *Până când?* „Până când voi striga către Tine, Doamne, fără să ascuți? Până când mă voi tângui Ție, fără să dai ajutor?” (Hab. 1,2)

Stările de lucruri enumerate mai sus se găseau în poporul lui Dumnezeu, popor chemat să-L reprezinte pe Creator între neamuri și să împlinească planul Său. La această plângere, Dumnezeu răspunde anunțându-l pe profet că-i va ridica pe haldei – un popor păgân, idolatru și necruțător – care vor pedepsi vinovata împărăție a lui Iuda. Atât de aprig vor acționa haldeii, încât vor întrece orice măsură.

După acest răspuns din partea lui Dumnezeu, dilema profetului este totală. Îl cunoaște pe Dumnezeu, Atotputernicia și sfîntenia Sa, știe că ochii Săi sunt așa de curați, că nu pot să vadă răul, și atunci în mod justificat întreabă: „Cum ai putea privi Tu pe cei mișei și să taci, când cel rău mănâncă pe cel mai neprihănit decât el?” (v. 13 u.p.)

Habacuc este încurcat în ceea ce privește justetea hotărârilor divine, intervențiile Sale în istoria națiunilor, precum și în experiența indivizilor.

În această stare de confuzie, profetul ia o decizie care va schimba radical simțămintele, atitudinea și perspectiva sa. Este uimitor cum ajunge de la nemulțumire și revoltă la încredere totală și abandonare fără nici o rezervă în mâna lui Dumnezeu. Finalul cărții se constituie într-o odă de laudă la adresa suveranității și atotînțelepciunii divine. Textul cântării de laudă este unul dintre cele mai frumoase din Biblie și a fost așezat de evrei pe muzică și cântat la serviciile de la Templu.

Profetul parcurge distanța din zona confuziei și nemulțumirii, la terenul sigur al încrederii fără limită în

Dumnezeu. Rămâne să descoperim care este elementul care face diferența. Situațiile nu s-au schimbat, poporul nu s-a pocăit, continuă să fie nedreptate, nelegiuire, certuri și gâlceavă. Dumnezeu nu-și schimbă modalitatea de raportare, iar Habacuc continuă să fie afectat de toate acestea, în aceeași măsură, însă nu numai că le suportă, dar este dispus să accepte mai mult, chiar orice. Practic, el semnează un CEC în alb pentru Dumnezeu atunci când afirmă: „Căci chiar dacă smochinul nu va înflori, vița nu va da nici un rod, rodul măslinului va lipsi, și câmpiile nu vor da hrană, oile vor pieri în staule, și nu vor mai fi boi în grajduri, eu tot mă voi bucura în Domnul...” (cap. 3,17-18)

Care este secretul?

În capitolul 2, versetul 1, citim despre o decizie pe care a luat-o Habacuc: „M-am dus la locul meu de strajă și stăteam pe turn ca să veghez și să văd ce are să-mi spună Domnul, și ce-mi va răspunde la plângerea mea”. Acesta este secretul: *rugăciunea*. Un loc special, un timp special și suficient. Nu grabă și nici superficialitate, ci veghere și stăruință.

Având în vedere starea de lucruri din timpul nostru, sfatul Mântuitorului este: „Vegheați dar în tot timpul și rugați-vă, ca să aveți putere să scăpați de toate lucrurile acestea, care se vor întâmpla, și să stați în picioare înaintea Fiului omului.” (Luca 21,36)

Dorința și rugăciunea mea către Cel Preaînalt pentru toți cei care vor citi acest număr al revistei este: Doamne, ajută-ne să putem trăi prin credință spre a putea ajunge de la „Până când?” la „Chiar dacă!” și să fim curând cu toți cei care vor cânta oda specială: „Mari și minunate sunt lucrările Tale, Doamne, Dumnezeule Atotputernice! Drepte și adevărate sunt căile Tale, Împărate al Neamurilor! Cine nu se va teme, Doamne, și cine nu va slăvi Numele Tău? Căci numai Tu ești Sfânt, și toate Neamurile vor veni și se vor închina înaintea Ta, pentru că judecățile Tale au fost arătate!” (Apoc.15,3-4)

Iacob Pop, director,
Casa de Editură
„Viață și Sănătate”

NARCIS ARDELEAN

In cartea sa, *Parteneri în rugăciune*, John C. Maxwell redă o declarație care îi aparține lui C. Peter Wagner, ilustrul profesor de la seminarul teologic Fuller: „Sunt convins de veridicitatea următoarei afirmații: 'Cea mai puțin utilizată resursă a puterii spirituale din bisericile noastre este mijlocirea pentru conducătorii creștini'.”*

Liderii bisericilor noastre au nevoie să fie sprijiniți

M-a pus pe gânduri afirmația de mai sus! M-am dus cu gândul la colegii pastori, la prezbiteri și la toți slujbașii care, în mod onest și conștiincios, trudes pentru cauza bisericii. Îi apreciez pe toți deopotrivă! În rândurile care urmează, aleg însă să mă refer la pastori. Poate sunt puțin subiectiv, fiind eu însumi pastor! Respect și prețuiesc deopotrivă jertfirea de sine a slujitorilor din bisericile locale.

Se așteaptă atât de multe de la un pastor! Și cred că aceste așteptări sunt firești. Dar ... Există întotdeauna un „dar” care dă totul peste cap, nu-i așa? Dar ... prea adesea pastorul este singur și zdrobit sub poveri care nu sunt întotdeauna (doar) ale lui. Trebuie să aibă suficient timp pentru studiu și totuși să facă vizite cât de multe și de calitate. Să își iubească enoriașii și să fie, totodată, drept, făcând „ordine” în biserică. Să predice bine, să pregătească seminare interesante și de actualitate, să se ocupe de tineret și de copiii din biserică și, în același timp, să își educe bine propriii copii, acordându-le suficient timp și atenție: cum ar fi posibil ca aceștia să nu fie un model între ceilalți copii și tineri ai bisericii?

„Vrei să fii pastor?”

Îmi amintesc de un material pe care l-am primit, în anii studenției, de la unul dintre profesorii preferați, material intitulat „Reflecții cu privire la pastorul meu”. Erau prezentate în tandem diferite caracteristici ale pastorului și reacția față de acestea. Vă dau câteva exemple! „E tânăr!” – nu are experiență. „E bătrân!” – nu mai ține pasul cu plutonul, gâfăie. „Nu are copii” – dă un exemplu rău. „Are copii” – intenționat, ca să nu aibă timp de problemele bisericii. „Soția lui se implică în slujirea bisericii” – prea „se bagă” și asta! „Soția lui nu se implică prea mult” – desigur, nu-i pasă de biserică! Și afirmațiile pereche continuau, toate, evident, în defavoarea pastorului! Mesajul se încheia cu o întrebare, cred eu, profundă: „Vrei să fii pastor?”

Vreau cumva să scuz nereușitele pastoriilor? Nu! Nu am cum să o fac! Nu există „calificare” deplină pentru o slujire sfântă și plină de responsabilități. Doar harul oferit de Dumnezeu îl susține pe pastor în chemarea sa. Văd prea bine în propria-mi persoană, limitele și eșecurile slujirii pastorale. Dar, mă întreb: Așa cum pastorul ar trebui să facă mai multe pentru biserică, ar trebui, oare, ca și membrii bisericii să facă mai mult pentru pastorul lor? Așa cum una dintre cele mai nobile îndatoriri ale pastorului este să se roage pentru credincioși, oare nu ar trebui ca și membrii bisericii să își susțină pastorul prin mijlocire calduroasă și continuă?

Sprijinindu-i pe lideri, sprijinim biserica!

Cum ar fi dacă am alege să îi sprijinim pe pastorii noștri? Dacă am decide să folosim „cea mai puțin utilizată resursă a

puterii spirituale din bisericile noastre”?! Oare cum ar predica pastorul meu, dacă mai mulți dintre noi l-am susține în rugăciune? Ar reuși să fie un tată mai bun, și prin aceasta un exemplu de urmat pentru oricine, dacă am încerca să îi fim aproape măcar în rugăciune? Presat de atâtea solicitări, oare ar găsi mai multă înțelepciune în stabilirea priorităților, dacă ne-am ruga pentru el? Ar fi mai prezent Duhul lui Dumnezeu în slujirea lui atunci când este implicat în acțiuni misionare, dacă noi am mijloci în rugăciune pentru el și mai mulți s-ar alătura bisericii noastre?

În sinea noastră, știm prea bine răspunsul la aceste întrebări mai degrabă retorice. Și atunci, de ce să nu facem ceea ce știm că trebuie să facem?! Pe undeva, dacă viața pastorului nu este mai senină, dacă vorbirea lui nu este mai „cu har”, dacă slujirea lui nu este mai eficientă, oare nu este și vina mea? Pot să îl las singur? Pot să nu îl susțin? Nu e vorba doar de mine și de el aici, ci de biserică, de cauza lui Hristos!

O lecție valoroasă din istoria lui Israel

Ce ar fi fost Israel fără Moise? Dar dacă nu ar fi existat Aaron și Hur? Domnul a dat biruința nu prin Moise, nu prin Aaron, nu prin Hur, ci prin colaborarea dintre cei trei, pe munte, și poporul condus de Iosua, în vale! Vă amintiți istorisirea biblică?

„Amalec a venit să bată pe Israel la Refidim. Atunci Moise a zis lui Iosua: „Alege niște bărbați și ieși de luptă împotriva lui Amalec. Iar eu voi sta mâine pe vârful dealului cu toiagul lui Dumnezeu în mână”. Iosua a făcut ce-i spusese Moise și a ieșit să lupte împotriva lui Amalec. Iar Moise, Aaron și Hur s-au suit pe vârful dealului. Când își ridica Moise mâna, era mai tare Israel și când își lăsa mâna în jos, era mai tare Amalec. Măinile lui Moise fiind trude, ei au luat o piatră, au pus-o sub el și el s-a șezut pe ea. Aaron și Hur îi sprijineau mâinile, unul deoparte, iar altul de alta; și mâinile lui au rămas întinse până la asfințitul soarelui. Și Iosua a biruit pe Amalec și poporul lui, cu tăișul săbiei.” (Exodul 17,8-13)

ELLEN WHITE – despre RUGĂCIUNE

- Rugăciunea este deschiderea inimii noastre lui Dumnezeu, ca unui prieten. (*Calea către Hristos, p. 84*)
- Rugăciunea continuă este legătura sufletului cu Dumnezeu, legătură ce nu poate fi ruptă, astfel încât viața de la Dumnezeu se revarsă în viața noastră, apoi din viața noastră curăția și sfințenia se întorc la Dumnezeu. (*Idem, p. 89*)
- Rugăciunea este o necesitate; căci ea este viața sufletului. (*Educația, p. 204*)
- Nici un strigăt al vreunui suflet în suferință nu rămâne neauzit, chiar dacă el nu este exprimat în cuvinte. (*Divina Vindecare, p. 71*)
- Cererile noastre nu trebuie să fie niște porunci, ci niște rugăminți. (*Idem, p. 72*)
- Dumnezeu e prea înțelept și prea bun, ca să răspundă la rugăciunile noastre exact la timpul și în felul dorit de noi. El va face mult mai mult și mult mai bine pentru noi, de cum dorim noi înșine. (*Idem, p. 214*)
- Rugăciunea este respirația sufletului. Este secretul puterii spirituale. Nici un alt instrument al harului nu o poate substitui și sănătatea sufletului să fie totuși păstrată. Rugăciunea aduce inima într-o comuniune strânsă și imediată cu Izvorul vieții și întărește vigoarea și tonusul experienței religioase. (*Solii către tineret, p. 221*)

Dar dacă Aaron și Hur nu ar fi sesizat nevoia de sprijin a lui Moise? Dacă ar fi întârziat în a-i oferi sprijinul? Dincolo de frumusețea raportului istoric al pasajului biblic de mai sus, nu pot să ocolesc lecția clară, oferită nouă! Ca membru al unei biserici am, între celelalte îndatoriri, și pe aceea de a mă ruga pentru conducătorii bisericii mele, ca Spiritul Sfânt să îi însușească, să îi țină credincioși, să binecuvânteze întreaga comunitate creștină prin slujirea lor. Iată o dimensiune interesantă a rugăciunii mele de zi cu zi. Iată o preocupare binecuvântată, Sabat de Sabat, pentru cei care umplem Casa Domnului. Să ne rugăm pentru serviciile care au loc, pentru slujitori, pentru prestația corului, pentru sensibilizarea musafirilor ...

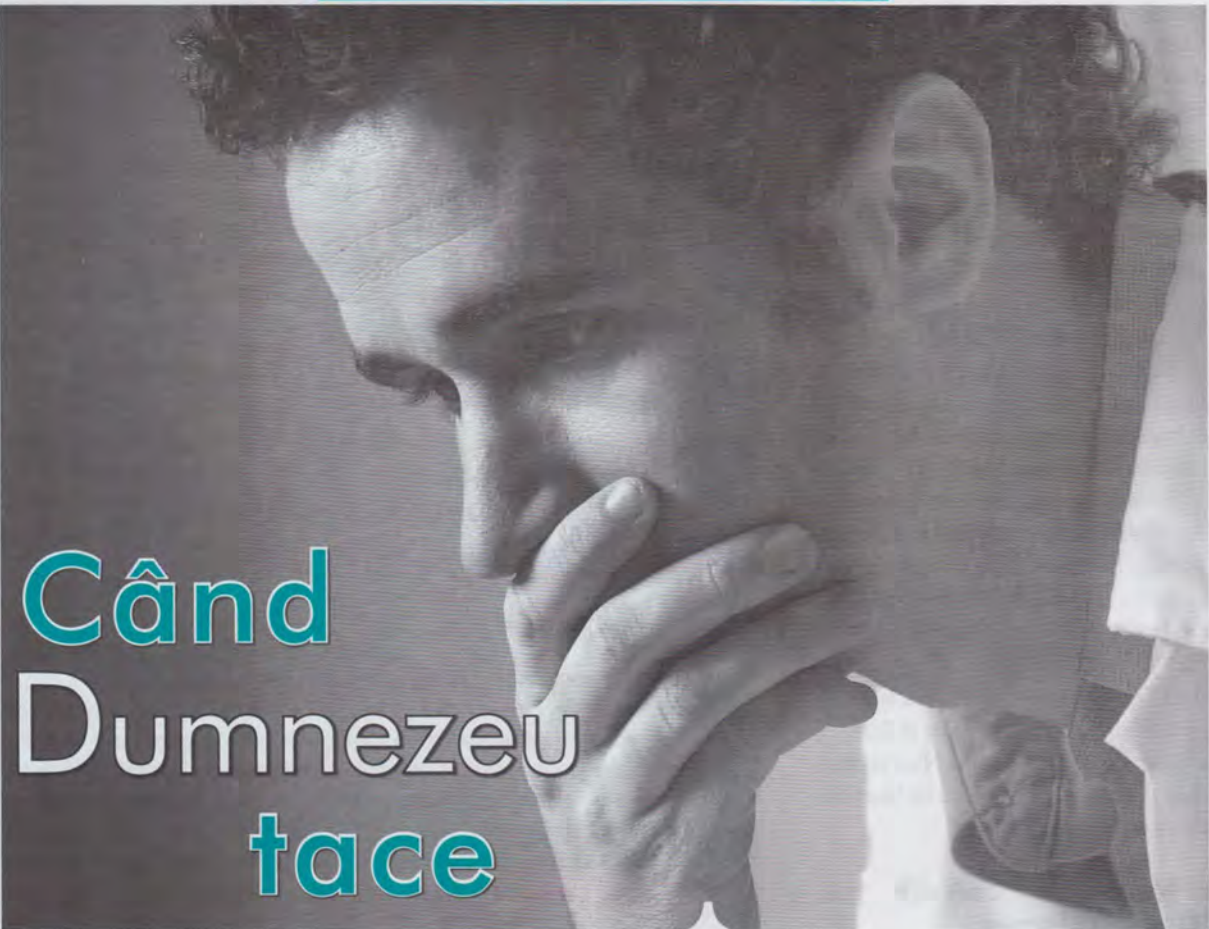
În încheiere, vă încurajez o dată în plus să vă rugați pentru pastorul și pentru slujbașii din biserica dumneavoastră. Vă propun să facem împreună un

experiment concret și practic: în săptămânile care vin și în Sabatele următoare, haideți să deblocăm „resursa cea mai puțin utilizată” a bisericilor noastre. Să ne rugăm pentru liderii din bisericile noastre și, totodată, să măsurăm atent ceea ce se întâmplă în primul rând în propria experiență și în al doilea rând ceea ce se întâmplă în viața bisericii prin slujirea acestor oameni susținuți de noi în rugăciuni stăruitoare. Nu vom avea regrete! Când liderii bisericii sunt biruitori, biserica în întregul ei gustă biruința. Biruința va fi, de asemenea, mai aproape de dumneavoastră, unul dintre artizanii ei, la nivelul uman.

*John C. Maxwell, *Parteneri în rugăciune*, Oradea, Life, 2000, p. 86.

Narcis Ardelean,
secretar,
Conferința Banat

Când Dumnezeu tace

ADRIAN NEAGU

O biserică de departe s-a rugat într-o seară pentru o minune și, ca răspuns, s-au împlinit o mie”. „Cineva a făcut o listă de rugăciune și într-un an au venit la credință aproape toți”. Sună cunoscut?

Atât la nivel individual, cât și ca biserică, experiențele altora cu Dumnezeu ne încurajează, ne provoacă credința, dragostea și nădejdea. Uneori însă, atunci când încercăm și noi parcă datele se schimbă, minunea întârzie, iar persoanele de pe listă n-au niciun gând să se întoarcă într-un ceas. Rugăciunile fără răspuns sunt cele mai mari provocări ale creștinilor. Departe de a fi o formulă magică, rugăciunea este de multe ori un test al răbdării și iubirii. De obicei, punem responsabilitatea în partea lui Dumnezeu, spunând că e mai bine așa, că nu acum sau nu astfel. Scriptura lasă însă destul loc pentru responsabilitatea mea. De multe ori, cel ce decide dacă o rugăciune va fi ascultată sau nu sunt chiar eu. Cum?

1. Dumnezeu nu-i ascultă pe cei ce aleg să nu îl asculte.

Deși „El dă ploaie și peste cei drepti și peste cei nedrepți” (Mat. 5,45) și merge să caute oaia rătăcită, totuși Scriptura este fără echivoc atunci când este vorba de rugă-

ciunea celor ce își „întorc urechea ca să n-asculte Legea” (Prov. 28,9). De la jertfa lui Cain, la Acan, Anania și terminând cu cei ce vor striga în ziua judecății: „Doamne, Doamne” deși „au lucrat fărădelegea” (Mat. 7,22.23), Scriptura dovedește iar și iar acest adevăr. Rugăciunea nu este doar o nouă răvașă întinsă spre aprobare lui Dumnezeu, ci ea este relație. Iar relația înseamnă reciprocitate. Noi nu putem pretinde ca Domnul să asculte rugăciunile noastre, în timp ce noi nu vrem să ascultăm rugămintile Lui. Nu este vorba aici de strigătul pocăinței, de căutarea după Dumnezeu a omului păcătos, de întoarcerea fiului, de atingerea credinței în ciuda necurăției. Pe acestea Domnul le primește bucuros. Dar atunci când ajungem acasă, când suntem primiți înapoi, când vindecarea Lui oprește „izvorul” (Marcu 5,29) suferinței, cea mai mare bucurie a noastră este să Îl ascultăm.

Fie că e vorba de neglijență, fie că e vorba de alegere, păcatul „Îl împiedică” pe Dumnezeu să ne asculte (Isaia 59,2). Rugăciunea înainte de a fi o cerere este un timp al ascultării, nu un popas la ghișeu veșniciei, ci un drum făcut împreună cu Dumnezeu. Iar acest drum înseamnă cunoaștere, înseamnă transformare, adică neprihănire. Fără ea, suntem doar cerșetori la Poarta Frumoasă.

2. Dumnezeu nu-i ascultă pe cei ce nu vor să asculte pe alții.

Este o altă realitate pe care o regăsim în Scriptură. Categorical este vorba de cei săraci, dar nu numai. Referința Scripturii în dreptul lor este clară: „Cine își astupă urechea la strigătul săracului nici el nu va căpăta răspuns când va striga” (Prov. 21,13). Neglijarea lor înseamnă neglijarea Fratelui lor mai mare. Iar Ziua Judecății va dovedi cât de mult a cântărit un astfel de comportament (Mat. 25,40).

Relațiile de familie sunt un alt test pentru rugăciunile noastre. Chiar dacă uneori ignorăm acest amănunt, totuși Scriptura spune că aici se pot „împiedica” multe rugăciuni. Apostolul Petru leagă aceasta de „înțelepciunea” cu care soții se poartă cu soțiile lor, „dând cinstite femeii ca unui vas mai slab” (1 Petru 3,7). Iar această „cinstire” ține de respect, de ajutor și de o dragoste „cum a iubit Hristos” (Efes. 5,25).

Apostolul Ioan generalizează toate acestea, numind dragostea față de aproapele (cel pe care îl vezi) test al iubirii față de Dumnezeu (pe care nu-l vezi) (1 Ioan 4,20). Parabola robului nemilosiv, care se roagă să îi ierte stăpânul miile de galbeni, în timp ce el nu era dispus să ierte o sută de lei celui ce îl ruga stăruitor, vorbește nu doar de iertare, dar și de judecată (Mat. 18,21-35). O judecată „fără milă față de cei ce nu au avut milă”, dar și cu posibilitatea de a fi biruită prin „milă” (Iac. 2,13). Astfel rugăciunea nu este mandatarea problemelor noastre, ci a iubirii noastre. Egoismul este „gândul rău” pentru care nu putem primi nimic de la Dumnezeu (Iac. 4,3). Dragostea însă este cheia care deschide cerul, pentru că doar ea este de sus. Atunci când noi răspundem altora devenim mijlocul prin care Dumnezeu le răspunde. Abia atunci învățăm marele paradox al mântuirii că „e mai fericit să dai decât să primești” (Faptele 20,35).

3. Dumnezeu nu ascultă pe cei ce nu își ascultă rugăciunea.

Aceasta este credință. Fără ea „este cu neputință să fim plăcuți Lui” (Evrei 11,6), căci suntem „ca valurile mării,

tulburați și împinși de vânt” (Iac. 1,6). Despre astfel de oameni, Iacov spune „să nu se aștepte să primească ceva de la Dumnezeu” (v. 7). Gestul lui Petru de a păși pe ape, la cuvântul Domnului Isus, este elocvent. Bănuții văduvei, paharul cu apă, obrazul întors sunt acele semne de muștar care pot muta munții. Dacă noi nu dăm importanță rugăciunilor noastre, nu ne putem aștepta ca Dumnezeu să o facă. Rugăciunea este un angajament, credințioșia cu care noi ne îndeplinim partea noastră ne dezvăluie caracterul. Dumnezeu nu oferă întâi succesul, ci ocaziile, ele sunt treptele spre veșnicie. Rugăciunea înseamnă dedicare, un gest de consacrare totală, în Fața celui ce a dat „pe Singurul Său Fi” (Ioan 3,16). Poate zămbim de atitudinea copilășului care a mers la ora de rugăciune specială a bisericii

cu umbrela, pentru că pastorul anunțase că se vor ruga pentru ploaie, dar fără această credință, fără această atitudine, nu ne putem aștepta ca Dumnezeu să facă minuni pentru noi.

Și poate că, înțelegând toate acestea, întrebarea cea mai potrivită ar fi: „chiar vreau ca Dumnezeu să îmi asculte rugăciunea”?

Avem nevoie să redescoperim rugăciunea, avem nevoie să redescoperim bucuria relației cu Dumnezeu fără de care nu suntem decât fărâme de Ghilboia. Căci a învăța să ne rugăm înseamnă a învăța să iubim.

*Adrian Neagu
pastor asistent,
districtul Crângeni,
Conferința Oltenia*

PERLE despre RUGĂCIUNE

- Familia care se roagă împreună rămâne împreună.
- Orice om care este prea ocupat, ca să se roage, este mai ocupat decât îl vrea Dumnezeu.
- Cele mai mari soluții care au îmbogățit și înfrumusețat viața umană în toate vremurile creștinismului au fost găsite în rugăciune. (Canon Linddon)
- Rugăciunile noastre întind puntea pe care vine puterea lui Dumnezeu. (Watchman Nee)
- Scopul ultim al rugăciunii nu este să obținem ceea ce vrem, ci să învățăm să vrem ceea ce Dumnezeu ne dă. (John Maxwell)
- Rugăciunea este locul unde poverile se schimbă de pe umerii tăi pe umerii Domnului.
- Rugăciunea este unitatea de măsură a dragostei. (Augustin)

Doamne, mai dă-mi încă un suflet!

CAMELIA DRAGOMIR

Radio Vocea Speranței 94,2 FM, în acea perioadă îmi prezenta un spot publicitar sau, mai bine zis o reclamă la cărțile de sănătate, și la cele spirituale scrise de Ellen White, și alte cărți. Nu a fost propunerea mea, ci aș putea spune că a fost un cadou frumos din partea RVS pentru Editura „Alege Viața Publishing”.

În urma acestui spot publicitar, am primit un telefon din partea unui domn carea dorea să facă o comandă pentru cărțile autoarei Ellen White. Am înțeles din discuție că era o persoană nedeplasabilă. L-am asigurat că în trei-patru ore voi fi la adresa indicată. Ajunsă acolo, l-am cunoscut pe domnul Teodor Păun și pe soția sa, doamna Mariana. Dânsul avea 60 de ani, dar, datorită stilului său de viață, avea un diabet care se contura cu amputarea piciorului drept.

Pe masă avea radioul și Biblia. După prezentarea cărților, a comandat câte un exemplar din fiecare titlu și bineînțeles cartea *Diabetul și sindromul hipoglicemic*. La un moment dat, a început să-mi spună pe de rost Psalmul 139. L-am întrebat:

- V-a plăcut atât de mult, că l-ați învățat pe dinafară!?
- Da, a spus dânsul, apoi a început alt psalm.

Ascultam cu atenție, spunea exact cum scrie în Biblie. După ce l-a terminat, a început altul... apoi altul. L-am întrebat:

– Domnule Păun, de cât timp Îl cunoașteți pe Dumnezeu?

– De doi ani, a fost răspunsul dânsului. Mai întâi, am găsit RVS și RVE, le-am ascultat, apoi am început să citesc Biblia. Am citit-o de două ori până acum.

– Știți, domnule Păun, și eu Îl cunosc pe Dumnezeu de cât eram mică, știu și eu câteva capitole pe dinafară, dar acum constat că dumneavoastră știți mult mai mult decât mine!

Dânsul a continuat:

– Dacă ați ști, doamnă, aceste cuvinte din Biblie îmi dau fericirea. Niciodată nu am fost mai fericit ca acum. Mă gândesc la ele noaptea, când nu am somn, le repet în gând, iar cu sufletul meu este bine.

La început, soția domnului Păun se uita așa la mine... fără prietenie! I-am cerut un pahar cu apă, simțeam o mare sete, ca și setea pe care o avea domnul Păun pentru Biblie. Apoi, i-am mai cerut încă un pahar cu apă. În urma discuțiilor, doamna Păun a început să se deschidă. La sfârșit, mi-a spus:

– Mai poftiți pe la noi!

Le-am asigurat că mă voi ruga pentru familia dânilor. Am luat numărul de telefon și am plecat. Eram impresionată de această nouă cunoștință. M-am rugat Domnului în inima mea și l-am spus: *Doamne, ce oameni ai Tu în lumea aceasta! Ce minunat lucrează Duhul Tău cu acești oameni! Te rog, în Numele Domnului Hristos, adu-i în biserică Ta!*

Nu știam mai departe cum trebuie să procedez. Mă gândeam că aceste cărți vor lucra. De fapt, așa învățasem și la orele de metodologie pentru colportori. În definitiv, ce aș mai fi putut face și nu am făcut? M-am rugat pentru această familie de câte ori îmi aduceam aminte.

Dar nu a trecut mult și în sufletul meu, treptat, s-a instalat o stare suflătoare pe care nu pot s-o spun în cuvinte. Trecusem prin multe situații deosebite, dar aceasta parcă le întrecea pe toate.

L-am întrebat pe Domnul în rugăciune: *Doamne, ce vrei să-mi spui Tu? Ce se petrece cu mine? Dacă este vreun păcat, amintește-mi-l, Te rog!* Nu primeam niciun răspuns. Problemele legate de serviciul meu aproape că nu puteam să le rezolv așa bine. Doream să ajung acasă și să mă pot ruga. Acelea erau singurele mele clipe de liniște. De multe ori, chiar adormeam pe genunchi.

Îmi amintesc că era o dimineață de marți și, la minutele de rugăciune, am prezentat din nou această familie, cu aceleași cuvinte pe care le spuseseam la început: *Doamne, ce oameni ai Tu în lumea aceasta, ce minunat lucrează Duhul Sfânt în acești oameni! Te rog, în Numele Domnului Hristos, adu-i în biserică Ta!* Apoi un glas îmi spunea în conștiință, cu toată certitudinea: Dă-i un telefon și întreabă-l dacă vrea să se boteze cum S-a botezat și Isus Hristos. Am zis Da, Amin.

Imediat i-am căutat numărul de telefon și am sunat. A răspuns chiar domnul Păun. După ce m-am prezentat, l-am asigurat că m-am rugat pentru familia dânsului și pentru dânsul personal. Iar acum doresc să-i pun o întrebare:

– Da, aștept întrebarea, a fost răspunsul dânsului.

– Domnule Păun, întrebarea mea este dacă doriți să vă botezați și dumneavoastră cum S-a botezat și Isus Hristos?

A început să plângă. Abia acum realizam ce am de făcut.

– Cum poate fi posibil când eu am un singur picior, iar datorită handicapului nu văd cum poate fi posibil botezul?

– Problema la care vă referiți se va rezolva, și am continuat explicându-i. Răspunsul final a fost:

– Da, doresc!

– Atunci pe cine să vă aduc de la RVS să stea de vorbă cu dumneavoastră?

– Pe Dezideriu Faluvégi, a fost răspunsul.

– Da, îl cunosc, am să iau legătura cu dânsul și vom veni împreună la dumneavoastră.

– Aștept, a fost răspunsul domnului Păun.

Starea sufletească de care vă vorbeam încă mai era prezentă. A doua zi, miercuri, am mers la ora de rugăciune. Simțeam nevoia de rugăciune colectivă. Am ajuns puțin mai târziu, dar, spre surprinderea mea, la această oră de rugăciune venise și pastorul Dezideriu Faluvégi. La sfârșitul orei, am prezentat experiența pe scurt. Fratele pastor Dezideriu a spus grupului: „De dimineață,

m-am rugat Domnului și I-am spus: *Doamne, iată-mă, trimite-mă!*”

Joia următoare, eram deja în vizită la această familie. După prezentări, domnul Păun a spus pe dinafară alte și alte capitole din Biblie. Fratele Dezideriu îl asculta cu plăcere, apoi a zis: „Da! Dânsul este al doilea Fereșteanu!”

În această vizită, relațiile au fost stabilite. Domnul Păun a vrut să afle mai mult despre principiile noastre de credință. Timpul înainta repede, și nici nu ajunseserăm la sfârșitul studiilor când o cangrenă la piciorul stâng și-a făcut apariția. Priveam cum deja depășise glezna! Ce mai era de făcut! Familia era în mare alertă. L-am internat la Spitalul de Urgență, iar rezolvarea pe care o dădeau medicii era tăierea de urgență a piciorului. Domnul Păun a refuzat această variantă și a venit acasă.

Cu câțiva ani în urmă, participasem la un seminar de sănătate, condus de dr. Men En Mec Neilus. De asemenea, citisem cu atenție cartea autoarei – *Metoda lui Dumnezeu de vindecare*. Am reținut atunci că o problemă ca a domnului Păun poate fi rezolvată.

Am recomandat familiei ca, în această perioadă, să-i ofere o alimentație bazată pe mâncăruri scăzute de legume, cu diverse salate crude, iar ultima masă să cuprindă fructe proaspete și pâine de graham. Procedurile erau simple. Începeam tratamentul cu rugăciune, prezentând cererea noastră lui Dumnezeu, pentru vindecare. Apoi, cu două lighene: unul cu apă caldă, altul cu apă rece, și alternativ, trei minute cald, un minut rece. Repetam fiecare procedură de 5-6 ori. Alternanța de apă caldă și rece făcea ca vasele de sânge să se dilate, să se contracte, aducând vindecare din interior spre exterior. Am repetat tratamentul a doua zi. A treia zi se putea vedea o ușoară ameliorare. Am constatat că deja gangrena nu mai era vizibilă, iar locul de unde pornise inflamația se mărise foarte mult și avea dureri locale prin

*Atunci când ne rugăm ca
Dumnezeu să ne dea un
suflet cu care să lucrăm,
Domnul, prin Duhul Său,
are deja pregătite aceste
suflete. El așteaptă doar
mâini întinse.*

apăsare. După aceste trei zile, aveam speranța că totul va fi bine. Am lăsat ca acest tratament să fie continuat de soția dănsului. Nu au trecut nici zece zile și am primit un telefon de la doamna Mariana, spunându-mi: „Suntem foarte bucuroși de acest tratament, infecția s-a spart în apă și a curs tot ce era rău de la picior!” Am zis: „Mulțumim Domnului. El ne-a ascultat rugăciunea”.

Am continuat să-i facem vizite, și prietena mea Tania Iacob conduce studiul din cartea *Hristos, Lumina lumii*, capitolul „Suferințele Domnului Hristos”, fiind prezentat foarte frumos! Soția domnului Păun a fost impresionată, înțelegând că Isus Hristos a plătit cu viața Sa ca să ne salveze pe noi. În aceeași perioadă, pastorul Faluvégi a continuat studiile, iar spre sfârșitul lor, i s-a adresat, spunându-i: „Frate Păun, eu vreau să te botez!”

Ce bucurie se putea vedea pe fața dănsului! Începuse să lăcrimeze. Nu se aștepta așa de curând. O parte din comitet îl vizitase deja, și acum au început pregătirile pentru botez.

Pe data de 2 decembrie 2001, pentru prima dată domnul Păun a venit în fața adunării, însoțit de soție și de cei doi băieți ai săi. Așezat pe un scaun special, era impresionat de mulțime, iar ochii îi lăcrimau de bucurie. Predica pentru botez a fost prezentată de pastorul Faluvégi, iar botezul propriu-zis a fost făcut de pastorul Cristian Voicu. Totul a decurs frumos și bine. Mulțumim Domnului!

După botezul dănsului, mulți dintre membrii comunității Grand i-au făcut vizite, iar subiectul preferat de dănsul era a doua venire a Domnului Isus Hristos. De multe ori se exprima: „Ah, ce bucurie! A trecut așa un an de zile, iar pe 2 decembrie 2002, se afla internat la Spitalul de Urgență. Diabetul îi făcea din nou probleme. L-am vizitat la Spital și acolo era și fiul cel mare al dănsului. În timp ce primea perfuzii, ne spunea pe dinafară alte și alte capitole din

Biblie. Era un om fericit. Iar după alte câteva zile, a avut loc și decesul.

Am fost impresionată de această experiență și m-am gândit că Dumnezeu mai are astfel de oameni care Îl caută. M-am rugat în inimă și I-am zis: *Doamne, mai dă-mi încă un suflet. Te rog, în Numele Domnului Isus Hristos!*

N-au trecut nici două luni. O altă persoană m-a sunat în urma spotului publicitar. Era Maria. M-a întrebat la telefon ce cărți ar putea să citească pentru început. Am făcut prezentarea cărții *Istoria mântuirii*. I-am trimis-o prin poștă. După două săptămâni, m-a sunat să-mi spună că a citit-o, că i-a plăcut foarte mult și că ar dori să-i mai trimit și alte cărți (Maria este o bună cititoare).

Poate vă întrebați cum a găsit Maria acest post de radio RVS. Ea avea o petrecere în familie și căuta o muzică pentru aceea ocazie (nu găsea ce și-ar fi dorit). Cautând a dat de postul Vocea Speranței și a fost impresionată de ce a auzit. Era ceva care-i răspundea nevoilor sufletești. „Gata, a spus ea invitaților, nu mai schimbați postul, aici rămâne!” Invitații i-au spus că acel post este al pocăiților. Dar ea nu a dorit să dea pe alt post.

Petrecerea a luat sfârșit, iar Maria deși obosită de abia aștepta ziua următoare, ca să asculte postul acela care răspundea nevoilor ei sufletești. Convinsă de frumusețea acestui post de radio, în apartamentul ei numai acest post era auzit. I-a rugat pe Doru, soțul ei, și pe doamna Marieta, mama soacră, să asculte și ei. Toți au spus că e foarte interesant.

Îmi amintesc de primele întâlniri în Parcul Cișmigiu. Aici am aflat că Maria citise de două ori Biblia. Fuma și citea. Scrumul îi cădea pe Biblie, dar îl sufla și continua să citească. Era ceva care nu putea s-o facă să lase Biblia din mână.

Am invitat-o la sala unde venea Beatrice Lospa și Rene Stoica. La adunare, i-a plăcut foarte mult, era foarte atentă. Ea credea, de fapt, că

se află la sala RVS. De câte ori își propunea să se uite pe frontispiciul clădirii uita, cu gândul să ajungă mai repede înăuntru. Trecuseră câteva săptămâni și din predică a înțeles că era vorba de Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea.

M-a întrebat:

– Aici este Biserica Adventistă?

– Da, aici.

– Eu credeam că este sala RVS.

– Da, RVS este a Bisericii Adventiste!

Mirată și surprinsă, a rămas în tăcere, ascultând cu atenție predica.

Dragostea ei pentru Dumnezeu continuă. Vine, învață, înțelege și caută să trăiască. Prin credință, adevăr după adevăr este așezat de Duhul Sfânt în inima ei, iar după un timp, spune: „Am găsit versetul care spune, cine va crede și se va boteza va fi mântuit...”

Maria avea multe întrebări și multe probleme care nu îi erau rezolvate. După ce L-a cunoscut pe Dumnezeu, întrebările ei și-au găsit răspunsuri, iar Domnul i-a rezolvat toate problemele, peste așteptările ei. Da, El este credincios să-i ofere mai departe alte binecuvântări!

Acum este botezată și lucrează în cadrul bisericii locale, la Departamentul Bunul samaritean.

Maria este o piatră de valoare pusă în templul lui Dumnezeu. Timpul ne va vorbi dacă această piatră se va lăsa să-și capete forma dorită de El. Atunci când ne rugăm lui Dumnezeu, ca El să ne dea încă un suflet cu care să lucrăm, Dumnezeu, prin Duhul Său, are deja pregătite aceste suflete. El așteaptă doar mâini întinse.

Poate v-ați gândit și voi. Ce ați zice dacă Duhul Sfânt ne va impresiona pe noi toți și I-am cere în rugăciune: *Doamne, mai dă-mi încă zece suflete!* Am fi prea îndrăzneți? O, nu! Profecția ne asigură: „Așa vorbește Domnul oștirilor: În ziua aceea, zece oameni din toate limbile neamurilor vor apuca pe un iudeu de poala hainei și-i vor zice: «Vrem să mergem cu voi, căci am auzit că Dumnezeu este cu voi»” (Zah. 8,23).

S.O.S. – Ana Maria

VALERIA ROMAN

Ana Maria este un copil de opt ani, care a reușit să mă impresioneze din prima clipă. Nu pentru că a fost diagnosticată cu SIDA, ci pentru că este un copil special, care mi-a îmbogățit viața cu încă o lecție prețioasă. În timp ce mă deplasam spre locuința ei, situată într-un sat gălățean, tot felul de gânduri mi se îngrămădeau în minte. Printre ele și câteva prejudecăți legate de aspectul fizic al copiilor bolnavi de această cruntă maladie. Mă așteptam să văd o fetiță fără vlagă, cu fața lividă și cu ochii triști, așa cum văzusem în reportajele de la televizor, imediat după revoluție. Stupoare însă. Atunci când am ajuns la destinație, de după ușa din lemn vechi a apărut Ana Maria, cu o privire albastră în care s-au topit toate prejudecățile mele. *Îngerul* vioi din fața noastră ne zâmbea larg, invitându-ne înăuntru, alături de ceilalți membri ai familiei.

Și pentru că venisem pregătiți să realizăm un reportaj video, Ana Maria și-a intrat în rol, punându-și în valoare calitățile. Mai întâi, s-a aranjat la păr, împodobindu-l cu o diademă strălucitoare, apoi a început să vorbească cu păpușile, să le hrănească și să meargă cu ele la cumpărături. Mai târziu, alerga prin curte după cățelușul ei preferat sau urcea cu înșuflețire planuri de viitor.

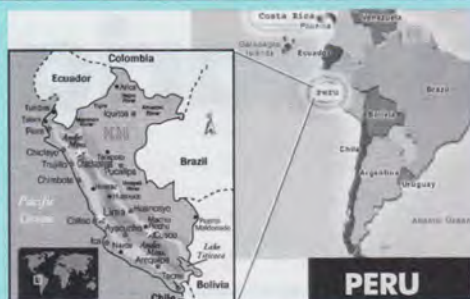
La un moment dat, ne-a surprins cu o mică operă de artă. Pe o foaie albă, desenase mâna ei în culori vii și multe baloane roșii împrejur. După ce și-a adjudecat admirația noastră a realizat și un autoportret la fel de vesel ca inima ei de copil. Am primit cu entuziasm desenele simbolice, înțelegând că acest copil se bucură de viață, fără să intuiască amenințarea bolii. Știe doar că trebuie să ia multe medicamente, că răcește mai des

SCHIMBÂND LUMEA, VIAȚĂ CU VIAȚĂ

Acesta este motto-ul Agenției ADRA. Chiar dacă în românește nu sună foarte plastic, este una din sintagmele care ne dezvăluie misiunea, ne arată cum să o facem posibilă și ne motivează la acțiune prin promisiunea rezultatelor... Sunt exact ingredientele de care avem nevoie. Prin statutul ei, ADRA și-a propus să exploreze zona gri a realității sociale, acolo unde există nevoi, dificultăți și probleme care ar putea fi atenuate prin compasiunea și altruismul semenilor. Realizăm proiecte, avem inițiative care se suprapun peste dureri și strigăte mute după ajutor. Mai mult, încercăm să schimbăm lumea, viață cu viață, să dăruim zidurile indiferenței, să demontăm prejudecăți pentru ca atmosfera din jurul nostru să fie mai frumoasă, mai curată, mai plină de conținut... Dincolo de idealismul acestei formule, așezăm faptele care însoțesc vorbele noastre și dau sens perseverenței la care ne angajăm iar și iar, într-o luptă fără sfârșit pentru om, pentru valorile umane, în general...

Să ne cunoaștem familia adventă...

Cu o suprafață de 1.285.216 km² și o populație de aproape 28.000.000 de locuitori, Peru este o Republică prezidențială, situată în America de Sud, între Ecuador, Columbia, Brazilia, Chile și Oceanul Pacific. Parte a vechiului Imperiu Inca, apoi cucerită de spanioli, țara și-a câpătat independența abia în 1824. Populația este formată în mare parte din urmașii vechilor indieni, din mețiși, și, într-o mică măsură, din asiatici și europeni. Lacul Titicaca, situat între Peru și Bolivia, la o înălțime de 3.800 m, este cel mai înalt lac navigabil din lume, iar lângă el, într-o capelă adventistă, se desfășoară cea mai „înaltă” Școală de Sabat din lume.

Primii misionari adventiști au ajuns în Peru în 1898. Veneau din Chile și, în ciuda unor aspre persecuții, au reușit să adune mici grupe de localnici în jurul lor. În 1907, se organizează prima Biserica Adventistă în Lima, cu 20 de membri. Doi ani mai târziu, erau deja 100 de participanți, chiar dacă cei mai mulți nu erau botezați. În 1909, sosește în Peru familia Stahl. După instruirea unui asistent local, tânărul Luciano Chambi, se începe deschiderea unor școli pentru copiii indieni. Impactul a fost atât de mare, încât, într-o singură generație, localnicii au putut alege pe unul dintre absolvenți ca să îi reprezinte în Parlamentul țării. În 1922, a fost organizată prima clinică adventistă, iar din 1950, mesajul este transmis și prin radio nu doar în Peru, ci și în Ecuador și Bolivia.

Astăzi, în Peru, sunt peste 700.000 de credincioși adventiști adulți, care se închină în 1570 de biserici și 2543 de grupe. Pe lângă acestea, mai sunt peste 160 de școli primare, trei clinici și câteva universități.

În anul 2000, s-a organizat prima convenție a copiilor predicatori, cu 150 de participanți. Biserica se implică în toate domeniile de slujire: educație, sănătate, ajutorarea săracilor, dar și în propovăduire. Instituțiile de educație adventiste din SUA susțin frecvent astfel de acțiuni, studenții lor plecând de fiecare dată cu dorința de a reveni.

Adrian Neagu

decât cei doi frați ai ei, că merge din când în când la spital, că o doare deseori spatele sau piciorul. Sunt lucruri care nu-i tulbură copilăria, mai ales că mama îi face masaj și o îngrijește până când durerea dispare.

Ana Maria este, deocamdată, un copil fericit. Nu același lucru putem spune despre mama ei care, la cei 26 de ani, rememorează durerea unui diagnostic neașteptat, dar și mutările dese din casă în casă, amenințarea cu evacuarea sau lipsurile materiale constante. De altfel, am sesizat și noi absența unor bunuri de strictă necesitate, cum ar fi masa din bucătărie, aragazul, frigiderul sau mașina de spălat... Pentru Adriana, acestea sunt neajunsuri minore, deoarece adevărata problemă pentru care a vărsat multe lacrimi în ultimul timp este lipsa unei locuințe. De când au plecat forțat din casa părintească, au stat cu chirie pe unde s-a putut, ducându-și singuri poverile. Acum parcă nu mai au răbdare, implorându-L pe Dumnezeu să facă ceva pentru ei. Doar având un mediu sigur și cald vor putea ține sub control boala fetei și vor găsi resurse pentru depășirea dificultăților zilnice.

Am plecat de acolo cu sufletul încărcat de poveri, dar și cu hotărârea de a sprijini această familie care numără cinci suflete prețioase. Lupta lor zilnică pentru subzistență, responsabilitatea față de copii, precum și inocența și sensibilitatea fetei bolnave, ne-au motivat să facem demersuri pentru ca acești oameni să aibă în viitor o locuință sigură. Credem astfel că apelul făcut prin pastori, către diaspora românească, va avea ecou și că vom reuși împreună să aducem bucurie în sufletul acestor oameni greu încercați...

Epilog

În anii 90, peste 50% din copiii infestați cu HIV din Europa trăiau în România. Aceștia fuseseră contaminați, la sfârșitul anilor '80, fie prin transfuzii de sânge netestat, așa-numitele transfuzii de lux, făcute copiilor subnutriți, fie prin reutilizarea acelor sau sterilizarea improprie a acestora. Astăzi, potrivit statisticilor, există 7200 de copii și adolescenți diagnosticați cu SIDA, estimându-se că în anul 2010, 1% din populația României ar putea fi infectată cu HIV.

Procentul în creștere s-ar putea datora ignoranței, activității sexuale neprotejate, maternității tinerelor infestate și consumului de droguri...

Valeria Roman,
Departamentul
Comunicare,
ADRA România

Vremuri și împrejurări (II)

REMUS BENȚA

„...ci toate atârnă de vreme și de împrejurări...”

Așa cum aminteam în articolul anterior, vremea și împrejurările lui Dumnezeu sunt cele care ne dau posibilitatea să fim utili lucrării Lui și prin această lucrare să fim utili și semenilor noștri. În acest articol, voi consemna în mod rezumativ o parte din activitatea ASI, felul ei de organizare și modul prin care se poate deveni membru.

Asociația Adventistă Suport și Inițiativă este o inimă prin care batem pentru noi și pentru alții, o mână întinsă pentru noi și pentru ceilalți, un răspuns de „Iată-mă, trimite-mă”, rostit de către oameni puși la dispoziția atâtor nevoi.

Această asociație înființată de aproape zece ani s-a făcut utilă lucrării lui Dumnezeu și mandatului Bisericii Sale, prin sponsorizarea mai multor proiecte care, pe căi diferite, au facilitat ajungerea Evangheliei lui Isus Hristos la pături diferite de oameni. În această perioadă, au fost finanțate, parțial sau total, mai mult de 136 de proiecte. Amintim câteva dintre ele: Institutul Teologic Adventist din Cernica, Site-ul Interceer, Școala Mihai Ionescu din București, Fundația Omega ce include și Școala Româno-Americană, Liceul Teologic Adventist din Craiova, Revista *Viață + Sănătate*, Editura CARD în probleme de Expo Sănătate, Institutul Sola Scriptura, diferite evanghelizări la nivelul fiecărei Conferințe, Centrul de Sănătate și Medicină Preventivă Herghelea etc. Alegerea și susținerea acestor proiecte s-au bazat pe mandatul declarat al ASI, ce decurge din statutul acesteia. În mod explicit, potrivit statutului de organizare și funcționare al ASI, această asociație susține financiar, parțial sau total, proiecte din domeniul asistenței sociale, din domeniul sănătății, învățământului și al misiunii evanghelice. Toate aceste domenii sunt susținute, dacă prin activitatea lor facilitează ajungerea Evangheliei la oameni și dacă prin activitatea lor răspund nevoilor imediate ale celor defavorizați.

ASI are în vedere ca serviciile oferite diferitelor categorii de oameni să fie atât de ordin material, cât și de ordin spiritual. ASI refuză să servească intereselor private ale vreunei persoane, înțelegându-și menirea ca pe o misiune bazată pe Evanghelia lui Hristos și pe programele Bisericii Sale.

ASI este alcătuită din oameni al căror cod deontologic este fundamentat pe credința creștină în general și în mod special pe Legea morală a lui Dumnezeu. Acești oameni cu preocupări diferite s-au asociat, pentru ca multul sau

Informații utile pentru cei cu interese concrete:

➤ În acest an, proiectele au fost trimise până la data de **1 Mai 2007**. Pentru a deveni membru, e necesară completarea formularului tip, ce poate fi procurat de la secretariatul ASI.

➤ Sesiunea generală ASI va avea loc în zilele de **1-2 iunie 2007** la Târgu Mureș.

Informații suplimentare:

Secretariat: tel. 026532458 int. 227;

mobil 0741394050; mail: scoar@orizont.net ;

Site: www.asiromania.ro

puținul lor financiar să aibă un impact cu efecte mai evidente în misiunea încredințată de Hristos. În primii ani de după înființare, numărul membrilor a fost foarte instabil. De la foarte mulți la foarte puțini și invers. Astăzi, după aproape zece ani de existență ASI s-a stabilizat oferind un ton clar cu privire la oamenii ce vor să-L slujească pe Dumnezeu și pe această cale.

Forma de conducere a ASI este stabilită în statutul ei de organizare și funcționare. ASI este condusă de un președinte, care este ales o dată la patru ani de către adunarea generală electivă. Tot cu această ocazie, are loc și alegerea celor două foruri implicate direct în conducerea ASI și anume, consiliul de administrație și comisia de analizare a proiectelor. Consiliul de administrație este alcătuit din treisprezece persoane alese de adunarea electivă. Un membru este din comitetul Uniunii Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea și este membru de drept. Comisia de analizare a proiectelor este cea care primește proiectele și, în urma analizării autenticității lor, propune consiliului de administrație ca acestea să fie prezentate adunării generale și finanțate. Proiectele pot fi trimise o dată pe an, la o dată limită, anunțată în prealabil de consiliul de administrație.

În concluzie, ASI este o asociație ce întărește și sprijină aspirațiile și misiunea Bisericii Adventiste din România. Ea este deschisă pentru toți cei ce vor încă o metodă în plus, în vederea propovăduirii Evangheliei lui Hristos și încă o metodă în plus pentru cei ce doresc să se facă utili nevoilor societății.

*Remus Bența,
Președinte A.S.I.,
România*

*Conferința Națională:
Copiii, prezentul
și viitorul bisericii
desfășurată la Cernica,
în perioada 5-7 aprilie
2007.*

Copiii, prezentul și viitorul bisericii

CRISTINA NEAGU și CRISTIAN MODAN

Se spune că cine nu are un bătrân e bine să-și cumpere unul. E mereu nevoie de un sfat, de un cuvânt miezos sau de un îndemn. Dar, dacă nu ai un copil, ce faci? Îți vor lipsi, desigur, farmecul și inocența, încrederea deplină pe care acesta o manifestă față de adulți, întrebările incuetoare, insistențele lui, zâmbetul larg și fericirea ce vine din lucrurile mici, ca și invitația lui permanentă la a învăța prin joc. În plus, îți vor lipsi bucuria pe care o manifestă acesta de a-L cunoaște pe Hristos, încrederea lui deplină în Dumnezeu și modul în care acesta Îl vede implicându-se în cele mai mici lucruri. Din fericire, majoritatea bisericilor au copii și se bucură de manifestarea entuziastă a bucuriei lor de a participa la programele acestora.

Ce se întâmplă însă atunci când, crescând, unii dintre copii Îl părăsesc pe Dumnezeu și biserica Sa. Atunci, alături de părinți, și membrii familiei bisericii Sale simt durerea unei pierderi de neînlocuit. Apar o mulțime de întrebări. Am greșit undeva? Este ceva ce puteam face diferit? Pentru a înțelege cum putem evita astfel de pierderi, așa încât să îi putem păstra pe copii lângă Dumnezeu și în biserică, a fost organizată Conferința Națională: *Copiii, prezentul și viitorul bisericii*, desfășurată la Cernica, în perioada 5-7 aprilie 2007.

„Paște mieluşei mei!”

Un proverb african spune că „Este nevoie de un sat întreg pentru a crește un copil”. Același lucru este valabil și în dreptul bisericii. Este nevoie de o biserică întreagă, cu toți membrii ei, de orice vârstă, pentru ca el să poată fi crescut și ajutat să-și găsească acel loc cu care s-ar putea identifica cel mai bine. Având în minte acest gând, organizatorii acestui eveniment: Departamentul Copii și Departamentul Tineret al Uniunii de Conferințe, în colaborare cu administratorii Uniunii și ai Conferințelor și cu reprezentanții celorlalte departamente ale bisericii au implicat peste 200 de participanți ce slujesc, având roluri foarte diverse. Astfel, profesori, instructori în cadrul Școlii de Sabat, instructori de licurici, exploratori, companioni și lideri de tineret, medici, pastori, părinți au (re)descoperit, pe parcursul celor 3 zile, noi și noi semnificații ale poruncii date de Domnul Hristos apostolului Petru, dar și fiecăruia dintre noi: „Paște mieluşei mei!”

Mântuitorul i-a lăsat lui Petru în grijă în primul rând pe cei mici, nu pentru că a vrut să stabilească o cronologie, ci pentru că aceștia sunt cei mai importanți. Acesta a fost mesajul prezentat de fr. Teodor Huțanu, președintele Uniunii Române, în deschiderea Conferinței, mesaj care însă a continuat să străbată prin fiecare prezentare,

seminar sau plen. Copiii nu sunt doar viitorul, ci și prezentul bisericii, iar pentru ca viitorul să existe, este nevoie ca prezentului să îi fie acordată importanța cuvenită. Biserica trebuie să fie un loc în care ei să-și poată trăi credința la nivelul lor, un loc în care ei să se poată dezvolta și să poată crește frumos. Copiii nu sunt doar vase ce așteaptă să fie umplute, ci sunt și sursa unor învățături și lecții de viață deosebite. Ei au nevoie să fie recunoscuți pentru ceea ce sunt și ajutați să-și dezvolte potențialul pe care Dumnezeu l-a pus în ei.

Aceasta este o nouă viziune cu privire la copii, pe care fiecare dintre noi ar trebui să o adoptăm, viziune surprinsă și în seminarele responsabilei Departamentului Copii, din cadrul Diviziunii Euro-Africa – Elsa Cozzi.

Viața unui copil sau a unui adolescent nu este una deloc ușoară. Zi de zi, întâlnește provocări cu

care probabil mulți dintre noi nu ne-am confruntat la vremea vârstei lor. Presiunea grupului este imensă. Pentru a fi acceptat, ești forțat să faci lucruri cu care nu ești întotdeauna de acord. Drogurile, violența, alcoolul, divorțul, o sarcină nedorită au ajuns, se pare, ingredientele unei lumi pe care astăzi mulți o consideră normală. O experiență de viață în plus. Pentru a păstra un copil sau un tânăr nu doar în biserică, ci și departe de o astfel de normalitate, este necesar să îi dai ceva de făcut.

Ocupați cu activități sănătoase

Implicarea lor în activități sănătoase, în prezența unor adulți care au un sistem de valori, este cea mai puternică și, adeseori, singura metodă prin care îi putem proteja pe copii de comportamentele de risc, dar și de a-i păstra în biserică. Aceasta a fost

concluzia seminarelor susținute de Gary Hopkins (cercetător, profesor asociat, director al Centrului pentru Cercetări Preventive și al Centrului pentru Impact Media din cadrul Universității Andrews) și Kiti Freier (profesor asociat de psihologie și pediatrie în cadrul Universității Loma Linda și al spitalului de copii Loma Linda, director asociat al Centrului pentru Cercetări Preventive al Institutului de Prevenire a Dependențelor din cadrul Universității Andrews). Desigur că activitățile sănătoase pot fi foarte diverse, însă ceea mai eficientă este implicarea lor în activități folositoare în sprijinul altora. Această implicare include plănuirea împreună cu copiii, realizarea proiectului, dar și evaluarea împreună cu aceștia. De o egală importanță este prezența unor adulți cu un sistem de valori bine structurat, care să dezvolte niște relații de calitate

Trebuie să îi ținem pe copii ocupați în activități sănătoase, în prezența unor adulți care au un sistem de valori clar definit.

cu acești copii. Copiii și tinerii au nevoie de cineva care să îi iubească necondiționat, buni comunicatori (aceasta înseamnă și să știe să asculte) și să relaționeze bine cu ei. Desigur că părinții sunt cei care se califică cel mai bine pentru acest rol, însă și biserica are un rol important de jucat. Ce s-ar putea face pentru a-i „câștiga” pe copii? Să-i ținem ocupați cu activități sănătoase, activități în sprijinul altora, activități spirituale, toate într-o atmosferă de părtășie realizată cu sprijinul unor adulți cu valori.

Păstoria copiilor

În limba ebraică, verbul „a construi” are aceeași rădăcină cu a cuvântului „copil”. Secretul construirii unui lucru solid și de valoare vor fi copiii. Mai ales dacă este vorba despre construirea unui loc și nu a unui spațiu. Un loc cu care copiii și tinerii să se poată identifica, în care să se poată dezvolta armonios, în care să se bucure de atenta păstorie a adulților care îi înconjoară. Un copil are nevoie, de asemenea, de multă dragoste, grijă și preocupare de care are nevoie și un adult. Și poate chiar ceva mai mult. Păstoria copiilor a fost unul dintre subiectele atinse în seminarele lui Corrado Cozzi, directorul Departamentului Tineret din cadrul Diviziunii Euro-Africa. Păstoria aceasta nu este doar rolul membrilor desemnați de biserică pentru programele de copii, ci este o responsabilitate a fiecăruia dintre noi.

Fiecare activitate – plen, seminar, devoțional, discuție – a avut ca

punct de plecare copilul și întregul său univers, mai mult sau mai puțin influențat de lumea din jurul său. Uneori, un copil, la fel de bine ca și un adult, poate fi victima discriminării. Problema discriminării în rândul copiilor și a posibilelor soluții în vederea rezolvării ei a fost abordată de Viorel Dima, directorul Departamentului de Libertate Religioasă din cadrul Uniunii Române. Copiii, și nu doar adulții, pot fi și ei prinși în capcana pornografiei. Sunt oare copiii noștri imuni? Dacă în trecut astfel de materiale trebuiau căutate, astăzi ele se afișează ostentativ la fiecare colț de stradă sau vin nesolicitate prin intermediul internetului. Care este situația în momentul de față au aflat cei care au participat la seminarul centrat pe această temă al lui Lucian Cristescu, secretarul Asociației Pastorale din cadrul Uniunii Române. Copilul are nevoie să i se acorde importanță, pentru că astfel devine conștient și de cât de important este în ochii lui Dumnezeu. Are nevoie de dragoste explicită și are nevoie să observe adulți care trăiesc în mod autentic o viață de creștini.

Copiii lângă Dumnezeu și în biserică

Pe parcursul a trei zile, participanții la Conferința: *Copiii, prezentul și viitorul bisericii*, au descoperit o serie de lucruri, mai mult sau mai puțin noi, despre copiii care îi așteaptă acasă și pe care au fost chemați să îi reprezinte acolo. Finalul întâlnirii nu

a fost nici mai mult, nici mai puțin decât un test, cu o singură întrebare. *Ce s-ar putea face pentru a transforma în realitate direcțiile și sugestiile oferite?* Grupe constituite din reprezentanți ai departamentelor amintite și-au luat timp pentru a cobori încă o dată în lumea copiilor, urmând un alt îndemn al Mântuitorului, punctat adesea pe parcursul întâlnirilor, și anume că Împărăția Cerurilor este a celor cu inima de copil. Având în minte imaginea copiilor, cei adunați au reușit să pună pe hârtie peste 50 de idei concrete de lucruri care pot fi făcute pentru și împreună cu copiii. Desigur, conștientizarea rolului nostru esențial pentru a face ca, într-adevăr, copiii să fie prezentul și viitorul bisericii este primul pas. Trebuie să îi ținem pe copii ocupați în activități sănătoase, în prezența unor adulți care au un sistem de valori clar definit. Cum vom face acest lucru? Să ne folosim creativitatea. Să îi implicăm pe copii în planuire, execuție și evaluare și nu vom duce niciodată lipsă de idei.

E nevoie de o biserică pentru a „câștiga” un copil pentru Hristos. Porunca Mântuitorului: „Paște mielușcii Mei”, nu se adresează doar părinților, pastorilor, liderilor de tineret sau instructorilor. Se adresează tuturor. Chiar și părinții au un rol față de copiii celorlalți. Fiecare membru trebuie să se implice. Dacă le vom asigura un loc copiilor în biserică de astăzi, cu siguranță că ei vor reprezenta cu cinste biserica de mâine, și vom avea cu toții un loc în biserică din Împărăția Sa.

*Cristina Neagu,
asistent director,
Departamentul Tineret,
Uniunea Română*

*Cristian Modan,
director, Departamentele
Copii și Tineret,
Uniunea Română*

Ateliere de formare a caracterelor pentru vesnicie

GRĂDINIȚELE ADVENTISTE

MUNTENIA

București

1. Cuza Vodă
2. Mihai Ionescu
3. Popa Tatu

Ploiești

4. Sion
5. Betleem
6. Tîrgoviște – Speranța
7. Brăila – Dr. Luca
8. Buzău – Betel
9. Odobesti – ICC
10. Constanța

MOLDOVA

11. Suceava
12. Bacău
13. Iași
14. Matca
15. Galați

OLTENIA

16. Craiova (în cadrul LTA)

BANAT

17. Timișoara
18. Arad (privată)

TRANSILVANIA DE NORD

19. Cluj – Speranța
20. Moisei
21. Poienile de sub munte
22. Sighet (privată)

TRANSILVANIA DE SUD

- Târgu Mureș
23. Omega
 24. Târgu Mureș B
 25. Câmpenița
 26. Sic (privată)

Nu pierde ocazia
de a lucra la mântuirea
copilului tău.

*În
sensul cel mai
înalt, lucrarea de educație
și lucrarea de răscumpărare
sunt una.
Ellen White, Educația,
p.21*

Cei interesați pot contacta directorul grădiniței sau pastorul bisericii unde se află aceasta.

Când timpul se măsoară în oameni

SIMONA CRENGUȚA TOBA

Ce-ai spune dacă ai merge acum cu mine să cunoști oameni noi? Nu este prea departe; ajungem doar până la capătul imaginației. O să mergem la pas, ușor, în ritmul atenției și o să ne bucurăm de fiecare detaliu născut sau doar plăsmuit. Durează... doar 2 pagini.

Ori de unde ai veni, ne vom întâlni exact la mijloc, la mijlocul țării, acolo unde scrie Tg. Mureș. Punctul de plecare este Herghelia, un sătuc așezat între dealurile înălbite de-acum, pe unde căprioarele țopăie neînfricate în fața ochilor tăi. Pădurea de la capătul satului ascultă încă rugăciunile celor ce vrând să se piardă în ea sfârșesc prin a se regăsi. Aici, de cele mai multe ori, timpul pare că stă pe loc. Probabil pentru că oamenii își măsoară mai degrabă liniștea decât vremea. Unii și-au uitat de acum vârsta și poate că de aceea au încă inima tânără. Te invită în casă de la primul lătrat al câinelui care îți anunță sosirea la porțile lor. Te așezi, de cele mai multe ori, pe patul îmbătrânit de acum și imediat îți sunt servite mere și nuci într-o farfurie primită probabil cu împărțeală. Unii abia dacă grăiesc, însă ochii îți clipocesc povești pline de drag că ai trecut să îi vezi și de dor pentru copiii plecați la oraș.

Școala sănătății

Chiar azi se adună la școala din sat, la un club de sănătate. „E duminică în care tinerii aceia de la Centru de sus vin să ne facă bine” încearcă o sateancă să o convingă pe vecina sa, în drum spre biserică. Aflăm că, la două săptămâni, studenții de la Școala misionar-medicală vin în sat și îi învață pe localnici despre ce înseamnă un stil de viață sănătos. Așa că se merită să mergem și să vedem ce se întâmplă acolo.

Școala e chiar în mijlocul satului, nu că ți-ar fi prea greu să te pierzi prin locurile astea. E ora „doi”, cum le e vorba și se aude mașina „de la Centru”, oprind în fața școlii. E un microbuz argintiu, din care nu mai conținesc să iasă tineri ce par să aibă „din naștere” un dar aparte de a zâmbi. Te dai mai aproape, ca să tragi cu urechea la ce vorbesc, și poate că le vei găsi secretul, dar dintr-un motiv sau altul, sunetul rămâne undeva pe lângă tine. Îți dai seama curând

că e o altă limbă. Pare a fi engleza după cum spun cei care îi cunosc. Sunt veniți de prin toate părțile lumii și au căzut de acord să se înțeleagă așa, în limba asta care e a tuturor și a nimănui aproape. Rostită de ei, cu amestec de română stălcită, pare a fi o nouă limbă, mai dulce, poate a slujirii.

Care mai de care are mâinile pline cu fel de fel de aparate, cabluri, cutii. Intrăm odată cu ei în clădirea școlii. Sala e caldă și primitoare ca și tanti Lenuța. E cea care pregătește de fiecare dată locul curat și proaspăt poftindu-ne înăuntru binevoitoare. Studenții încep să se echipeze cu veste și să se așeze pe poziții. Fiecare știe ce are de făcut și unde îi e locul. Se întinde ecranul de proiecție, se instalează aparatura, iar sunetul muzicii îmbracă suav întreaga încăpere. Scaunele parcă doar au fost aduse din povești și te simți ca Albă-ca-Zăpada în casa piticilor. Dintr-o privire aruncată pe pereți îți dai seama că acolo învață copii de până la 10 ani, și dintr-o dată ți se înmoaie sufletul și ți se face cuminte, așteptând ca un copil ceea ce e de învățat pentru ziua de azi.

Încep să se adune și oamenii. Vine fiecare în ritmul lui. Bătrânii, gârboviți de prea-frumosul anilor trecuți, se îndreaptă de spate când rostesc ca pentru ei: „Zăua bună!”. Femeile, în toiul vieții, apar sprintare și chicoteala glasului le dezvelește sufletul rămas plin doar de curiozitate.

Copiii, care între timp au răsarit care de prin ce colț al satului, sunt primiți în camera de alături. Acolo e lumea

creioanelor colorate, a hârtiilor care din câteva mișcări prind diverse forme. Plastilina a căpătat deodată viață și pare mai frumoasă atunci când stai să asculți și povești. Paiele de băut ceai aruncă prin aer stafide și boabe de orez. E ropt de întrebări și răspunsuri despre ce e bine și ce nu, împletite în cântec. Totul se sparge în clinchete de râset copilăresc. La lecția de sănătate, fructele încep să vorbească și să-și etaleze frumusețea. Roșul merelor, împodobit cu galbenul bananelor și al perelor, cu portocaliul exotic al mandarinelor, se asortează cu mici accente de verde natural din strugure sau kiwi care se potrivesc perfect cu maroniul deschis al nucilor. Ciocolata, fie ea albă sau neagră, rămâne fără îndrăzneală și uitată pe raftul din magazin.

Entuziasm pentru schimbare

Dar hai să ne întoarcem în camera adulților! Până să se înceapă totul, are loc un examen oral. Studenții se amestecă printre săteni și îi provoacă la discuții despre ce au făcut din ceea ce au învățat. Discuțiile iau amploare și ne amestecăm și noi. „Eu beau apă de cum deschid ochii, maică, două pahare, pe stomacul gol, că am văzut că îmi face bine”; iar mărturisirile despre miracolul apei răsună ca un ecou și în dreptul celorlalți. „N-am mai mâncat între mese, îmi las stomacul să-și facă treaba”. Până aici au trecut cu toții, dar urmează proba eliminativă: „cartofii prăjiți”. „No, d'apăi o vrut nevastă-mea să îmi pună iar pe masă și i-am zis clar: mai bine ai merge și tu cu mine acolo, în Hergheia, la oamenii ăia, ce dacă nu e în satul nostru. Și o să vezi tu ce otravă e în cartofii ăștia.”

Tanti Lenuța mărturisește printre zâmbetele care îi copleșesc fața și nouă inima: „Băiatul meu n-o mai vrut deloc să pună gura pe cartofi de când o auzit că nu-s sănătoși. Și noi tăt făceam tăt la două zile, dar el deloc n-o vrut. Și nici dulciuri nu i-o mai trebuit. Darămite pâine albă. O mers

singur la magazin două săptămâni și și-o cumpărat pâine neagră, cu tărâțe. S-o mirat până și doctorul când i-o zăs că nu mai mănă dulciuri da' că mănă fructe în schimb. Acum vrea să steie și el cu noi aici să învețe mai multe despre sănătate”. Băiatul este nu prea departe de mama lui, știindu-și locul aici, printre adulți. Are vreo 7-8 ani, dar privirea hotărâtă. Mâna dreaptă, care se sprijină cu cotul de un colț al dulapului și cu 3 degete de tâmpile, completează mărturia mamei. Nu schițează nici un gest de disconfort când se vorbește despre el, de parcă e numai normal ca un copil să fie atât de hotărât pentru sănătatea lui. Din vorbă în vorbă, tanti Lenuța ajunge și la subiectul dureros: cafeaua. Parcă i se mai înmoaie un pic entuziasmul pentru schimbare și cuvintele mai puține acum, sună mai degrabă a rugă pentru ajutor. „De asta chiar nu pot să mă las. Nu pot, oricât aș vrea. No, dimineața când mă trezesc la 5, tre' să beau o cană de cafea pe stomacul gol că altfel nu mai ajung până aici de vale la serviciu. Dacă nu beau, sunt zăpăcită tătă ziua și nu pot să fac nimic, așa mă doare capu' de tare”. Cel care conduce discuția, „domn' doctor” cum îl cred sătenii, începe să îi explice efectele negative ale cafelei în organism și treptat aflăm că le testase deja pe propria piele. I se alătură în conversație și o prietenă, la vreo 27 de ani, care, din drag pentru ea, se oferă să transforme întâlnirea de dimineața „la o cafea” într-o întâlnire „la un ceai”. Oferta de ajutor se transformă în hiper-ofertă: „domn doctor” o va suna în fiecare dimineață ca să îi administreze pastila de încurajare. În fața brațelor deschise, rezistența cedează și rostește hotărât: „Gata, de-acum am terminat-o cu cafeaua. Dar să vă rugați pentru mine, că doar bunul Dumnezeu mă poate ajuta”. E forma contemporană de a spune: „Cred Doamne, ajută necredinței mele!” Scena te transpune în timpurile biblice și-L auzi pe Mântuitor spunând și astăzi ca și atunci: „Femeie, ești dezlegată de neputința ta!” Încă e

vreamea minunilor atâta timp cât mai e încă vremea credinței.

Urmează prezentarea temei de nutriție, măsurătorile medicale, și degustările. Au trecut mai mult de două ore de la marea decizie și chipul comunică încă hotărâre. Au trecut și zile între timp, dar aceeași decizie e luată în fiecare dimineață și aceeași hotărâre se reînnoiește cu fiecare ceai băut și cu fiecare telefon primit. E dispusă a-și asuma lepădarea astăzi pentru a-și însuma binecuvântările de peste timp. Acum știm cui seamănă băiatul.

S-a făcut timpul de întors acasă. Dar ai nevoie să iei cu tine recunoașterea neputinței, dorința de schimbare și perseverența deciziei. Ți le oferă tanti Lenuța și băiatul dănei. Sunt merindele de drum ce vor da viață pașilor tăi. Ca să nu cazi de oboseală, din când în când să te oprești pentru un popas de rugăciune și sufletul îți va fi revigorat. Vei mai găsi oameni pe drum și poate că vor fi flămânzi și obosiți. Să împarți bucatele cu ei și să-î înveți odihna. Cât despre mine, îți voi povesti mai multe când ne vom întâlni Acasă.

*Simona Crenguța Tobă,
Hergheia,
Târgu Mureș*

Alegeți dintre voi

VALENTIN CUCU

Ideea alegerilor pare o idee perimată. Datorită „pregătirilor” partinice (a se citi: „jocurilor de culise”), societatea a devenit cel puțin dezinteresată de asemenea acțiuni. Și cum tendința, nu doar actuală, a bisericii este de a importa păreri și atitudini din societate (ce bine ar fi fost, dacă era invers), nu este de mirare că ideea de alegeri în biserică a suferit transformări evidente. Și totuși:

Alegerile reprezintă soluția lui Dumnezeu pentru problemele bisericii

Probleme în biserică lui Hristos? Da! și încă multe. Și grele. Cu cât biserică crește, cu atât problemele devin mai mari, mai complexe și mai evidente. O spune Scriptura: „În zilele acelea, când s-a înmulțit numărul ucenicilor, evreii care vorbeau grecește căteau împotriva evreilor, pentru că vădulele lor erau trecute cu vederea la împărțea ajutoarelor de toate zilele” (Fapte. 6,1).

Nedreptate, în biserică apostolică! Și aceasta generează nemulțumire, exprimată prin vociferări (cârtire). O astfel de situație poate avea urmări dezastruoase. Oamenii se grupează după păreri, interese, etnii etc.

Biserica se clatină. Se poate scinda. Sau ... cine mai știe?

Un lucru însă este sigur. O astfel de situație are ca prim efect blocarea Cuvântului, abandonarea misiunii. Apostolii au recunoscut aceasta: „Nu este potrivit pentru noi să lăsăm Cuvântul lui Dumnezeu, ca să slujim la mese” (v. 2).

Mă întreb: Oare câți dintre noi înțeleg această realitate? De câte ori, în momente de mâhnire din cauza ineficienței propovăduirii, am recunoscut că noi și nedreptățile noastre, nemulțumirile și cârtirile noastre constituim cauza acestei ineficiențe?

Criterii de alegere

Dacă aș fi fost chemat să soluționez o astfel de situație, cum aș fi procedat?

Probabil datorită situației speciale și delicate, aș fi fost tentat să mă gândesc la ALGORITM. Parcă așa se procedează în mod „înțelept”. Nu?

Adică, atunci când oamenii se grupează în jurul unei idei, al unei păreri, al unei limbi etc., lucruri care separă și opun interese, pare potrivit să alegi din toate grupurile reprezentanți, ca să mulțumești pe toată lumea (sau cel puțin majoritatea) și să instaurezi pacea. Este o soluție, dar una politică. Iar apostolii nu erau politicieni. Ei erau oamenii lui Dumnezeu și lucrau cu metodele lui Dumnezeu.

Deși erau convinși că soluția pentru situația creată viza alegerile, criteriile pe care le-au recomandat bisericii în vederea alegerilor nu erau de factură umană. Ele nu aveau de a face cu limba greacă sau ebraică. Criteriile pe care le-au indicat erau „curate” și „sfinte”: „De aceea, fraților, alegeți dintre voi șapte bărbați, vorbiți de bine, plini de Duhul Sfânt și înțelepciune, pe care îi vom pune în slujba aceasta” (Fapte 6,3). Doar trei criterii, dar atotcuprinzătoare:

1. oameni vorbiți de bine. Adică recunoscuți în biserică și societate pentru integritatea și credințioșia lor;

2. oameni plini de Duhul Sfânt. Lucrarea lui Dumnezeu nu poate fi făcută decât prin Duhul Sfânt. O lucrare făcută fără Duhul Său este o parodie;

3. oameni plini de înțelepciune. Nu de înțelepciune omenească, ci de înțelepciunea care vine de sus și care „este întâi curată, apoi pașnică, blândă, ușor de înduplecat, plină de îndurare și de roduri bune, fără părtinire, nefățarnică” (Iacov 3,17).

Când se au în vedere doar aceste criterii de sorginte divină, fără amestec omenesc, Duhul Sfânt este prezent și luminează mințile alegătorilor, iar acțiunea „place întregii adunări” (Fapte 6,5).

Așa au procedat apostolii. Iar rezultatul a fost pe măsură. Scriptura relatează că au ales, conform acestor criterii pe: Ștefan, Filip, Prohor, Nicafor, Timon, Parmena și

Nicolae. Șapte diaconi (diakonos = slujitor). Foarte interesant: toate numele au rezonanță grecească. Niciunul măcar de proveniență evreiască. Dovadă clară că nu s-a lucrat după criterii omenești, nu s-a avut în vedere algoritmul. Dar lucru și mai interesant: fiecare nume transmite un mesaj special:

○ **Ștefan – cunună.** Ținta slujitorului lui Dumnezeu este cununa vieții pentru el și pentru biserica pe care o slujește.

○ **Filip – iubitor de cai.** Caii sunt animale de povară care pun în evidență eforturile și iscusința stăpânului. Fără pretenții, fără interese și fără cuvânt. Slujitorul ales trebuie să-i iubească pe cei care-i sunt de ajutor.

○ **Prohor – dirijor de cor.** Și fiindcă tonul face muzica „dirijorul” trebuie să dea tonul corect.

○ **Nicanor – cuceritor, învingător.** Fiecare slujbaş trebuie să aibă mentalitate de învingător, pe care s-o transmită poporului.

○ **Timon – prețios, valoros.** Cuvântul Domnului ne amintește că noi am fost „cumpărați cu un preț” (1 Cor. 6,20). Și acest preț înseamnă viața Fiului lui Dumnezeu. Aceasta ne dă valoare. Este mesajul care trebuie să inunde ființa slujitorului lui Dumnezeu. Este mesajul care trebuie transmis către oameni.

○ **Parmena – constant.** Slujitori constanți, fără oscilații și fără convulsii.

○ **Nicolae – învingător al poporului**
Așteptarea lui Dumnezeu în dreptul slujitorilor credincioși este ca aceștia să fie învingători ai lucrurilor oferite de lume. „Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume. Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el” (1 Ioan 2,15).

În loc de concluzie

Un tablou complet al atributelor celor aleși să slujească! De unde să-i luăm? Inspirați de Duhul Domnului, apostolii răspund: „Alegeți dintre voi!”.

Aceasta este o realitate. Dumnezeu știe ceea ce noi nu știm. El vede ceea ce noi nu vedem: **oamenii cu asemenea calități sunt între noi.**

Aceasta este și o provocare pentru cei care sunt dispuși să-L slujească pe Dumnezeu și să-i slujească pe copiii Lui de pe pământ. Ei vor umbla „după lucrurile de sus” (Col. 3,1).

Rezultat final: „Iar noi vom stărui necurmat în rugăciune și în propovăduirea Cuvântului” (Fapte 6,4). Amin

Valentin Cucu,
secretarul Asociației
Pastorale, Conferința
Transilvania de Sud

Centenarul Corului Adventist din România

Anul 2007 este un an de referință pentru identitatea Bisericii Adventiste din România: se împlinesc 100 ani de la înființarea, în București, a primului

cor adventist. În 1907, muzicianul și pionierul Nicolae Jelescu pune prima piatră vieții muzicale care va însoți, în timpuri bune și în vremuri de restriște, experiența spirituală a Rămășiței. Activitatea corală a adunat tineretul în jurul soliei advente, i-a motivat cu idealuri înalte și a păstrat identitatea bisericii în vâltoarea prigoanelor antonesciene și comuniste.

Sărbătorirea Centenarului Corului Adventist este un prilej unic de revigorare și relansare a darului muzical în adventismul românesc, în mod special pentru generația de noi convertiți, care n-au cunoscut binecuvântările închinării prin cântul coral. Conducerea bisericii a lansat, prin pastori, la nivelul fiecărei comunități, apelul de a lua parte la acest eveniment care se va derula la patru niveluri:

1. la nivelul bisericii locale (inclusiv prin programe ținute în bisericile vecine lipsite de un cor);

2. la nivel zonal – când corurile din zonă se reunesc pentru a desfășura programe corale în „piața cetății”, în locurile publice ale orașelor și comunelor mai importante;

3. la nivelul Conferinței – când corurile din întreaga Conferință vor alcătui un cor amplu care se va produce în 2-3 centre mari ale Conferinței;

4. la nivel național – când corurile din întreaga Uniune sunt așteptate să formeze Corul reunit. Acesta va avea două manifestări: prima la Sala Polivalentă din București, în după-amiaza Sabatului din 23 iunie, iar a doua în capitala europeană, Sibiu, pe 1 iulie.

Imaginați-vă un cor de o mie sau chiar de două mii de persoane, cântând în piața orașului, în ținută reprezentativă, sub un baner uriaș pe care scrie: „100 ani de Muzică Corală Adventistă”! Este timpul ca lumea să afle că în România există Adventism, și că adventiștii au o solie de speranță pentru cei care pier.

Pentru ca manifestările corale comune să poată avea loc, Uniunea a difuzat în toate Conferințele un repertoriu de 16 piese reprezentative, unele cunoscute, altele noi. Dacă la nivel local sau zonal nu este necesar să se cunoască întregul repertoriu, la nivelul Uniunii se dorește ca toate cele 16 piese să fie cunoscute, astfel ca, doar cu o singură repetiție generală, piesele să poată fi interpretate direct.

La festivitatea din 23 iunie vor participa și personalități din Diaspora, care și-au lăsat amprenta în istoria noastră corală.

Bisericile locale care doresc să se implice și care încă n-au partiturile, să se adreseze Conferinței, direct sau prin pastor.

Dacă unele formații corale din Diaspora doresc să participe la Centenarul Corului Adventist, pot să primească partiturile prin internet. Doritorii mă pot contacta la adresa asociatiapastorala@gmail.com sau pe mobilul: 0741 /266.211.

Lucian Cristescu, Uniunea Română

Întâlniri de comitet eficiente: un ghid pentru comunități

BARRY OLIVER

Toți am auzit și am transmis povestioare amuzante și anecdote despre comitete. Observații de genul „comitetele câștigă minute și pierd ore” sau „ce altceva să faci la ședință decât să te plictisești” sunt binecunoscute.

Astfel, comitetele au câștigat o conotație negativă.

Dar nu trebuie să fie așa. Informația transmisă în acest articol îi va ajuta pe cei care au fost selectați ca membri ai comitetelor din biserică să aibă o participare efectivă și eficientă. Noi nu conducem pe baza unor ordine despotice, ci printr-o participare și reprezentare larg reprezentată. Depindem de grupele de oameni care sunt implicați în procesul de luare a deciziilor. Aceste grupe de oameni, care au fost însărcinați de trupul bisericii să ia hotărârile convenite, sunt denumite comitete.

Tipurile și funcțiile comitetelor

Comitetele executive ale bisericii în ansamblul ei sunt, prin necesitate, comitete extinse, conduse în general într-un stil mai oficial, conform unor reguli de ordine deslușit prescrise. Comitetele bisericii locale tind să fie mai mici și, în general, conduse într-un stil mai puțin formal. Cu toate acestea, dacă principiile discutate aici sunt aplicate și folosite, mai ales în comunitățile locale, atunci și comitetele locale vor funcționa mult mai bine. În sens larg, comitetele au unul sau mai multe dintre cele trei scopuri prezentate mai jos:

Comitetul se întrunește pentru studierea sau investigarea unui subiect. În cazul acesta, lucrarea comitetului include întocmirea unui proces verbal în care se menționează concluziile din cadrul ședinței și se consideră închis atunci când și-a îndeplinit o misiune concretă.

Comitetului i se poate cere investigarea și eliberarea unei recomandări cu privire la un anumit subiect. Aceasta se va întâmpla atunci când există mai multe posibilități de alegere viabile. Comitetul de numiri, stabilit pentru numirea sau recomandarea unor persoane pentru funcțiile din biserică, reprezintă acest tip de comitet.

Comitetul se poate întruni și pentru acțiuni specifice. Cele mai multe comitete de lungă durată din biserică sunt însărcinate să ia măsuri. Comitetele ar trebui să recunoască importanța acestei prerogative în armonie cu îndrumările disponibile în *Manualul bisericii* sau în termenii de referință stabiliți la data întrunirii comitetului.

Indiferent de scopurile pe care le deserveșc, comitetele sunt răspunzătoare în fața părților care le-au stabilit. Niciun

comitet nu are dreptul de a-și extinde funcțiile dincolo de obiectivele stabilite. Partea care stabilește un comitet trebuie să își dea acordul asupra termenilor de referință ce descriu în formă simplă scopurile, obiectivele și funcțiile unui comitet. Dacă unui comitet i s-a spus în mod clar ce să facă, membrii săi sunt capabili să lucreze efectiv și eficient. Dacă nu s-au oferit termeni de referință, comitetul are șanse mai mici de a-și îndeplini misiunea spre satisfacția părții inițitoare, pentru că nu înțelege care sunt așteptările la care trebuie să răspundă.

Misiunea bisericii

Întrucât vorbim despre procese din biserică, așa cum se raportează acestea la structura comitetului, nu putem lua ca model principiile aplicabile în comitetele unor organizații laice de afaceri. Noi suntem implicați în afacerile Tatălui nostru. De aceea, pentru fiecare întrunire condusă în adunare, primele puncte de pe agenda de lucru trebuie să urmărească în special misiunea bisericii. Dacă nu contribuie în vreun fel la împlinirea lucrării bisericii, comitetele nu ar trebui să fie convocate, pentru că reprezintă o pierdere de vreme. Bisericele și membrii bisericilor de peste tot trebuie să se concentreze asupra problemelor cu adevărat importante. În orice comitet trebuie să găsim metode de a exprima, discuta și lua hotărâri relative la aspecte ce sporesc în mod concret capacitatea noastră de a ne îndeplini misiunea. Membrii comitetelor trebuie să fie informați despre felul cum contribuie demersurile și hotărârile lor la obiectivele importante.

Să nu fie de la sine înțeles că ceea ce face comitetul are automat legătură cu misiunea bisericii. Luați-vă timp pentru a articula, a discuta și a hotărî cu exactitate spre ce conduc rezultatele. Ascultați rapoartele referitoare la demersurile unor comitete trecute, care au participat la misiunea bisericii. Luați-vă timp să vă rugați, chemând binecuvântarea Domnului asupra lucrării comitetului pentru un efect pozitiv asupra misiunii bisericii.

Principala responsabilitate de a urmări împlinirea misiunii bisericii îi revine președintelui de comitet. Acesta trebuie să aibă capacitatea de a articula viziunea care se propune și de a urmări îndeplinirea ei. În caz contrar, nu este mai bun decât pilotul de avion care a anunțat: „Vestea bună este că ne-am înscris foarte bine în timp. Vestea proastă este că ne-am rătăcit”.

Pregătirea comitetelor

Există o corelație directă între pregătirea pentru întrunirea de comitet și productivitatea acestuia. La câte întâlniri de comitet

ați participat, în care ați devenit din ce în ce mai impacientat din pricina pierderii de vreme? Pentru o pregătire corespunzătoare, trebuie să luăm în calcul câțiva factori:

Scopul întâlnirii. V-ați pus vreodată următoarele întrebări? De ce se ține această întâlnire? Ce se așteaptă de la noi? Ar trebui să existe așteptarea ca, în urma întâlnirii, comitetul să atingă niște rezultate. Președintele și secretarul trebuie să fi discutat scopul întâlnirii înainte de convocare, astfel încât membrii să nu aibă îndoieli cu privire la necesitatea și oportunitatea sa.

Pregătiți cu atenție o agendă scrisă. Pregătirea unei agende servește două scopuri importante: Îi clarifică președintelui de comitet subiectele de discutat și comunică membrilor comitetului informații esențiale, care trebuie să le fie puse la dispoziție înainte de începerea întâlnirii.

Totuși, se vor lua niște precauții. Deși pot fi bune, punctele de pe agendă nu trebuie să fie prea numeroase. Prin însăși natura lor, aspectele discutate nu au o durată exactă de rezolvare. Dacă există, să spunem, două-trei subiecte de discuție, președintele de comitet va întâmpina, cu siguranță, greutăți cu privire la încadrarea în timp.

Oferiți informațiile din timp. Pe lângă distribuirea pliantelor cu ordinea de zi înainte de întâlnire, de câte ori este posibil, comunicați din timp atât ora de început, cât și ora de sfârșit. Enumerați-i clar pe cei care sunt așteptați să participe. Asigurați-vă că toți participanții cunosc locația. Dacă oferiți informații adecvate înainte de întrunire, participanții se vor simți prețuiți. De fapt, un președinte înțelept îi va încuraja în mod activ pe membrii comitetului să-L caute pe Domnul în rugăciune, ca o pregătire esențială pentru discutarea problemelor de pe listă.

Întâlnirile ar trebui să fie atât de bine planificate din timp, încât adăugarea unui punct pe agendă să se întâmple rareori, deoarece, într-un astfel de caz,

membrii comitetului sunt luați pe nepregătite și fără o studiere profundă, cu rugăciune, a subiectului. Numai probleme de maximă urgență pot fi luate în considerare fără o pregătire temeinică.

Noi nu conducem pe baza unor ordine despotice, ci printr-o participare și reprezentare larg reprezentată. Depindem de grupele de oameni care sunt implicați în procesul de luare a deciziilor.

Funcțiile președintelui de comitet

Președintele comitetului are cea mai mare răspundere pentru a se asigura că întâlnirea se realizează cu decență și în mod ordonat. De fapt, calitatea întâlnirii este în mare măsură influențată de calitatea președintelui de comitet. Funcția aceasta atrage atât responsabilitate, cât și privilegii. Președintele comitetului nu trebuie să își subestimeze responsabilitatea și nici să desconsidere poziția pe care o ocupă. Pentru a-și îndeplini sarcinile în mod corespunzător, el va ține seamă de următoarele îndrumări importante:

Președintele comitetului trebuie să cunoască aspectele-cheie discutate pentru fiecare punct de pe agendă. Un președinte de comitet eficient se pregătește cu atenție și poate vorbi, dacă este necesar, despre orice punct de pe agenda de lucru. El este informat despre scopul întâlnirii și îl urmărește până la sfârșit. Temele bine făcute înainte de întâlnire sunt esențiale și ele vizează, dacă este necesar, consultări și discuții, pentru o informare corespunzătoare asupra subiectelor importante.

Președintele comitetului va încuraja participarea la discuție a tuturor părților implicate. Președintele trebuie să se asigure că toate părțile care au ceva de spus sunt luate în seamă, în mod egal, permițându-le să ia cuvântul celor care doresc să se adreseze. Dacă unii dintre membrii comitetului nu se exprimă asupra unui aspect, responsabilitatea

președintelui de comitet este să-i invite să-și spună părerea. Dacă, pe de altă parte, unii monopolizează întâlnirea, președintele trebuie să-i informeze că, deși participarea lor este prețuită, toți membrii comitetului au nevoie să aibă ocazia de a lua cuvântul.

În unele situații, președintele ar putea simți dorința de a exprima o opinie energică asupra unui anumit aspect. În cazul acesta, președintele va ruga pe altcineva să îi ia locul temporar, pentru ca el să prezinte argumentele pregătite.

Președintele comitetului trebuie să cunoască dinamica grupului. Atunci când un comitet se întrunește pentru prima oară, de obicei nu este posibil să cunoască modul în care se va realiza participarea. Odată cu timpul, începe să se contureze totuși un stil sau un model al dinamicii grupului, care poate ajuta sau deranja lucrarea comitetului. Președintele comitetului va rămâne atent la aspectul acesta.

Președintele comitetului își va pregăti cu atenție observații de început, cu mult înainte de a chema comitetul la ordine. Președintele trebuie să se pregătească bine atât pentru a deschide o ședință, cât și pentru a introduce fiecare subiect de pe agendă, chiar dacă nu va face o prezentare a fiecărei probleme. De exemplu, președintele poate invita pe altcineva care să țină un scurt moment devoțional la începutul întâlnirii.

În prezentarea fiecărei probleme, președintele trebuie să fie concis, cu o stare de spirit adecvată și să nu divagheze de la subiect. Cu alte cuvinte, președintele comitetului trebuie să capteze interesul membrilor în așa fel, încât fiecare dintre aceștia să fie pregătit și doritor să participe activ la discuții.

Președintele comitetului trebuie să articuleze în mod clar și echidistant fiecare punct de discuție înainte de supunerea la vot. În realizarea unui astfel de sumar, imparțialitatea este absolut vitală, atenția fiind concentrată asupra problemei, nu a persoanelor implicate. Din când în când, președintele trebuie să fie pregătit

să răspundă unor întrebări pentru clarificarea aspectelor care nu au fost bine exprimate.

Președintele comitetului trebuie să rămână binevoitor și stăpân pe situație. Niciodată președintele nu trebuie să permită denigrarea funcției sale. În niciun caz să nu fie înclinat spre autocrație și asprime, chiar dacă vreunul dintre membri își depășește atribuțiile. Niciun președinte de comitet nu trebuie să își sporească sau să își mențină autoritatea printr-o conduită nepotrivită, lipsită de etică sau de spiritul creștin.

La sfârșitul întâlnirii, președintele comitetului se va asigura că responsabilitățile au fost delegate pentru implementarea măsurilor votate. Multe comitete aprobă măsuri excelente, care nu sunt niciodată puse în practică, pentru că nimeni nu știe ce trebuie să facă. Președintele se va asigura că toți știu cine este responsabil cu implementarea proiectului.

În cele din urmă, președintele comitetului se va asigura că întâlnirea are un final pozitiv. De exemplu, mulțumiți-le oamenilor, pentru că au venit la întâlnire. Poate fi momentul să faceți niște remarci personale despre membrii din comitet. Se impune și o referire la data, timpul și locul pentru următoarea întâlnire.

Funcțiile secretarului

Secretarul lucrează împreună cu președintele comitetului pentru a se asigura că întâlnirea se desfășoară în mod eficient. Între președinte și secretar trebuie să aibă loc o comunicare și o consultare pline de bunăvoință. Iată care sunt îndatoririle secretarului.

Secretarul cheamă comitetul la întâlnire. Secretarul, în acord cu președintele comitetului, are responsabilitatea de a anunța întâlnirea în maniera adecvată comitetului respectiv.

Secretarul comitetului face aranjamentele pentru spațiul de întâlnire. Din nou, în acord cu președintele comitetului, secretarul pregătește locul de întâlnire, scaunele, asigurarea unei temperaturi optime, materialele de scris și orice alte elemente necesare pentru buna desfășurare a întâlnirii.

Secretarul asistă la pregătirea agendei de lucru. În general, secretarul va alege mijlocul prin care agenda de lucru va fi distribuită înainte de întâlnire. Aceasta

este însoțită de materialul de referință adecvat, care oferă informația necesară pentru procesul luării de hotărâri.

Secretarul pregătește și pune în circulație procese verbale la încheierea întâlnirii. Procesul verbal constă într-un rezumat scurt și formal al procedurilor aplicate pe parcursul întâlnirii. El trebuie să fie concis, dar în același timp să ofere suficiente informații pentru ca o persoană absentă la întâlnire să înțeleagă rapid ce s-a întâmplat. Sunt incluse detalii despre tipul întâlnirii, locul, ziua și data întâlnirii, numele celor prezenți, justificări, asentimentul la procesul verbal anterior și un raport exact al măsurilor luate.

Pe lângă rezumatul necesar în ocazii viitoare, procesul verbal îi ajută pe cei care pun în aplicare hotărârile să facă lucrul acesta în mod corect. Este bine ca secretarul să pregătească procesul verbal cât mai repede după întâlnire. Președintele comitetului va citi cioma și se va asigura că oglindește în mod exact desfășurarea întâlnirii.

Procese verbale aprobate nu pot fi alterate în vreun fel. Se poate face o moțiune la o întâlnire ulterioară pentru corectarea erorii descoperite după aprobarea unui proces verbal. Dacă acesta este cazul, schimbarea trebuie să includă raportul întâlnirii din urmă. Procesul verbal nu trebuie să conțină nimic din ce a avut loc după încheierea întâlnirii. Secretarul are răspunderea de a păstra în bună stare procesele verbale.

Îndatoririle membrilor de comitet

Este nevoie să subliniem câteva aspecte legate de rolul și de responsabilitatea celor care deservesc în diferite comitete și consilii în biserică. Cred în privilegiul slujirii în muncă al unui grup de oameni chemat să îndeplinească lucrarea Domnului.

Membrii comitetului implicați în lucrarea Domnului trebuie să se poarte cu buna cuviință specifică unui creștin, fără să vorbească sau să facă propuneri cu frivolitate, irelevantă, fără să fie necesar, ocupând timpul și punând bețe în roate. În general, membrul în comitet trebuie să vorbească asupra unui anumit subiect o singură dată, pentru a le permite și celorlalți să își exprime părerea. Cu toate acestea, președintele de comitet îi poate da cuvântul unei persoane care

a mai vorbit pentru clarificarea unor observații făcute sau pentru a răspunde la o întrebare.

Cu acordul președintelui de comitet, persoane care nu au în mod normal dreptul de a participa se pot adresa comitetului în calitate de invitați. Totuși aceste persoane nu au dreptul de a face sau susține propuneri, și nici dreptul de a vota. Președintele are dreptul să le ceară invitaților părăsirea întâlnirii după ce discuția respectivă a fost finalizată.

Toate observațiile și discuțiile trebuie să fie adresate și transmise prin președintele de comitet. Această cerință pare uneori greoaie și anevoioasă. Totuși experiența a arătat că acest obicei înțelept ajută la transmiterea unor aspecte potențial dificile atunci când cei care sunt puternic devotați unor poziții diferite încep să se adreseze unii altora.

Reguli de ordine adecvate

Participanții la comitete trebuie să se familiarizeze cu maniera aproape universal acceptată de a trece un subiect prin comitet.

Un membru face o propunere. Atunci când președintele de comitet introduce un subiect, este necesară de obicei o propunere. Dacă pregătirea a avut loc anterior, președintele știe cine va face propunerea sau se va scrie o recomandare în limbaj oficial. Propunerile trebuie să se facă în cuvinte cât mai clare și exacte.

În unele cazuri, pot fi necesare discuții înainte de a se face propunere. În astfel de cazuri, discuțiile trebuie limitate la minimum înaintea propunerii.

Un alt membru susține propunerea. Toate propunerile au nevoie de o susținere pentru a fi luate în calcul. Scopul susținerii este acela de a-l ir forma pe președintele comitetului că nu este doar un singur membru interesat de propunere. Susținerea nu înseamnă neapărat că al doilea membru este în favoarea propunerii. Înseamnă că al doilea este de acord ca propunerea să fie pusă în discuție în comitet.

Membrii discută propunerea. Propunerea este apoi discutată sub coordonarea președintelui de comitet. Dacă în decursul discuției reiese evident faptul că se dorește un amendament, atunci trebuie să se înainteze o propunere și o susținere pentru amendament iar votul se va face

independent de prima propunere. Dacă amendamentul este acceptat, propunerea inițială este modificată și poate fi discutată pentru pregătirea în vederea votului.

Un membru sugerează supunerea la vot. Atunci când discuțiile au ajuns în punctul în care toate aspectele au fost lămurite, unul dintre membrii comitetului poate sugera ca problema să fie supusă la vot. Președintele comitetului întreabă apoi comitetul dacă este pregătit să încheie discuțiile și să voteze. Dacă răspunsul este afirmativ, propunerea inițială poate fi supusă la vot. Dacă răspunsul este negativ, discuția continuă până ce comitetul este pregătit să treacă la vot.

Președintele comitetului supune propunerea la vot. Înainte de votare, președintele comitetului reformulează în mod clar propunerea și se asigură că toți membrii comitetului au înțeles exact ce votează. Celor care doresc să voteze pentru și celor care doresc să voteze contra, președintele trebuie să le ofere întotdeauna ocazia să își exercite dreptul de a vota. Votul poate fi exprimat prin viu grai, prin ridicare de mână, prin ridicare în picioare sau prin vot secret, metoda de votare fiind la alegerea președintelui de comitet. Cu toate acestea, președintele nu trebuie să uite că problemele de o factură sensibilă sau care au o importanță considerabilă ar trebui să fie soluționate numai prin vot secret.

Dacă regulile comitetului nu specifică în vreun fel contrariul, președintele poate alege să incline balanța unui rezultat nedecis, votând fie pentru, fie contra. Totuși, președintele se poate abține, permițând astfel ca o propunere să fie respinsă. Președintele poate influența rezultatul, votând astfel încât să se obțină un rezultat nedecis, caz în care se respinge propunerea. Aceasta se poate întâmpla atunci când, de exemplu, voturile pentru sunt în număr de cincizeci, iar voturile contra în număr de patruzeci și nouă. Dacă președintele votează contra, atunci rezultatul este nedecis și nu se va da curs propunerii.

Președintele anunță votul. În cele din urmă, președintele anunță rezultatul votului imediat după supunerea la vot. Orice propunere făcută într-o întrunire trebuie să treacă prin acest proces de bază. Toți cei care participă la întâlniri trebuie să fie familiarizați cu procesul acesta.

Rezolvarea obiectivă a problemelor

Robert E. Firth a scris un material excelent cu privire la conduita efectivă și eficientă a comitetelor noastre*. Iată câteva etape subliniate de Firth:

Definiți și clarificați problema care trebuie să fie rezolvată. Problema va fi exprimată în mod clar înainte de a se trece la măsuri ulterioare.

Strângeți informațiile corespunzătoare. Dacă problema nu este exprimată în mod corect, procesul de adunare a informațiilor va avea de suferit. Nu uitați că hotărârile vor fi tot atât de bune cât sunt și informațiile pe care le au la îndemână cei care decid.

Organizați și analizați datele. Atunci când din analiza datelor reiese nevoia de informații suplimentare, președintele trebuie să indice hotărât spre o soluție sau să sugereze un decurs alternativ de acțiune.

Alegeți alte variante. Cele mai multe dintre soluțiile sugerate au avantaje și dezavantaje. O hotărâre trebuie să reprezinte cea mai bună variantă în circumstanțele respective. De aceea, orice acțiune are ramificații care ar trebui luate în calcul împreună cu efectele scontate.

Puneți în practică hotărârea și reevaluați-o. Comitetul trebuie să evalueze rezultatele hotărârilor care sunt luate. Calitatea evaluării este direct legată de calitatea procesului prin care s-a luat hotărârea.

Tehnicile de rezolvare a problemelor se dezvoltă pe parcursul experienței.

Principiile simple enunțate de către Firth merită să le acordăm timp pentru a ne familiariza cu ele și pentru a le aplica în contextul comitetelor în care suntem implicați.

Concluzie

Dacă doriți să citiți materiale suplimentare, vă sugerez cărțile: Mack Tennyson, *Making Committees Work* (Zondervan, 1992); Roberta Hestenes, *Turning Committees into Communities* (NavPress, 1991); Charles M. Olsen, *Transforming Church Boards into Communities of Spiritual Leaders* (The Alban Institute, 1995).

Am acoperit multe aspecte importante, care vor ajuta comitetul dumneavoastră să fie eficient. Comitetele vor face mereu parte din viața bisericii. Dacă am renunța la ele, aceasta ne-ar așeza pe o traiectorie haotică. Dacă sunt realizate în mod corespunzător, ele asigură o participare bine fundamentată și adecvată la lucrarea bisericii.

*Robert E. Firth, *Guidelines for Committee and Board Members* (Washington, DC: Review and Herald® Publishing Association, 1973), pag. 71-83.

Traducere: Oana Ghiga, Ministry, decembrie 2006

*dr. Barry Oliver,
secretar general,
Diviziunea Pacificul de
Sud, Sidney,
Australia*

Naturismul – o diversiune?

O temelie mai sigură pentru conceptul de remediu natural

VALENTIN NĂDĂȘN

Tratamentele naturale se bucură de o popularitate în continuă creștere. Foarte puțini dintre entuziaștii acestor terapii sunt însă conștienți de faptul că eticheta de tratament natural sau naturist acoperă o diversitate suspectă de mijloace curative. Sub aceeași titulatură se promovează de la ceaiuri medicinale până la preparate homeopatice, de la cure de sucuri până la ședințe de bioenergoterapie și de la reflexoterapie la practici pseudo-medicale oculte. Din nefericire, confuzia predomină nu numai în societatea seculară ci și în biserică și, incredibil, face unele victime chiar și în rândul personalului medical.

Medicina – un blestem?

Predilecția pentru metodele naturale de vindecare își trage rădăcinile din experiențele negative, prilejuite de incidentele, accidentele sau pur și simplu de ineficiența medicinei oficiale. Unii dintre pionierii bisericii, printre care și Ellen White, au trăit tragice dezamăgiri, pierzându-i pe unii membri dragi ai familiei. Medicii de la mijlocul secolului al XIX-lea aveau o pregătire precară. De obicei, administrau doze mari de substanțe cu efecte toxice al căror deznodământ era, frecvent, letal. Față de o astfel de practică medicală au fost scrise cuvinte grave: „Mercurul, calomelul și chinina – au adus o măsură de nenorociri pe care numai ziua Domnului o va dezvălui pe deplin” (SM 4, 139). „Mii de oameni au coborât în mormânt datorită folosirii de medicamente otrăvitoare” (Ms 15, 1911). În mod uimitor, grație călăuzirii divine, acest curent refractar tratamentelor brutale ale acelor vremuri, s-a concretizat totuși într-un conținut pozitiv. Biserica a dobândit o viziune unică despre Evanghelie, cu accente inconfundabile, exprimate teoretic în mesajul „reformei sanitare” și concretizate practic în folosirea „remediilor naturale” și înființarea de instituții medicale care, prin calitatea și orientarea lor progresivă, au câștigat faimă mondială (de ex.: Sanatoriul de la Battle Creek de odinioară și spitalul de la Loma Linda din zilele noastre).

A promovat Ellen White naturismul?

Aproape toți membrii bisericii știu că paginile inspirate semnate de Ellen White, evidențiază binefacerile factorilor naturali de vindecare. Lista acestora este relativ bine cunoscută: „Aerul curat, lumina solară, cumpătarea, odihna, exercițiul fizic, dieta corespunzătoare, folosirea apei, încrederea în puterea divină – acestea sunt adevăratele remedii. (Divina Vindecare, p. 128)

Puțini dintre noi știu însă că sora White a avut o atitudine mai mult decât aprobatoare cu privire la terapii pe care adepții naturismului zilelor noastre le condamnă cu vehemență. De exemplu, despre chirurgie, și implicit despre anestezie, ea afirmă următoarele: „Dacă necesitatea pretinde o operație chirurgicală și medicul este dispus să preia cazul, nu este o lepădare a credinței să se facă operația.” (Ms 67, 1899 și 2MS 284-285). Numeroasele instituții medico-chirurgicale, înființate cu aprobarea și mișcătoarele încurajări adresate chirurgilor, sunt o dovadă incontestabilă cu privire la poziția față de această abordare terapeutică.

Un alt fapt biografic, mai puțin cunoscut, este faptul că Ellen White însăși a beneficiat de radioterapie pentru o leziune, probabil canceroasă, apărută pe pielea feței. „Am făcut tratamente cu raze X timp de mai multe săptămâni, pentru pata neagră care era pe fruntea mea. Am făcut în total douăzeci și trei de tratamente și acestea s-au soldat cu succes, semnul fiind îndepărtat pe deplin.” (Letter 30, 1911 și 2SM 303-304)

Sora White a dovedit o atitudine progresistă față de vaccinare, metodă contestată cu multă patimă de unii partizani ai naturismului. Ea personal a primit vaccin antivariolic și a insistat pe lângă colaboratorii ei apropiați să facă la fel. Interesantă este și atitudinea exprimată față de transfuzia de sânge într-un sfat adresat unui medic: „Există un lucru care a salvat vieți – o transfuzie de sânge de la o persoană la alta, însă acest lucru este dificil și poate imposibil să-l poți realiza. Doar îți sugerez acest lucru.” (MM 286-287 și 2SM 303-304)

Poate cel mai revelator exemplu în ce privește concepția rațională a lui Ellen White, cu privire la mijloacele folosite în vederea vindecării bolilor, este atitudinea ei față de chinină. Deși inițial a înfierat administrarea acestei substanțe, deoarece dozele zilnice nu puneau capăt infecției malarice, ci doar îi mascau simptomele, atunci când a aflat despre noua formulă de tratament cu chinină, constând în administrarea în doze mari pe termen scurt, și care în combinație cu hidroterapia ducea la vindecarea bolii, ea a afirmat: „Asta e altceva decât ce am spus în mărturiile mele. După cum se folosește eterul sau clorofomul pentru operații, tu folosești una sau două doze pentru a distruge cauza [bolii] și după aceea nu mai administrezi zi de zi doza așa cum se face în multe alte locuri. Administrarea repetată a drogului este ceea ce am condamnat eu.” (*Experiența este relatată de dr. S.P.S. Edwards către fr. F.D. Nichol în 1957*).

Ce înseamnă, de fapt, remediu natural?

Foarte mulți oameni consideră că remediile naturale sunt medicamente care sunt luate din natură. Potrivit acestei definiții, nicotina, opiu, veninul de viperă, toxina botulinică, ar trebui să fie considerate „naturale”. Și în sensul strict și nealterat al cuvântului, toate aceste otrăvuri mortale, cu acțiune mai lentă sau mai rapidă, chiar sunt naturale. Miezul problemei, eludat în totalitate de doctrina naturistă actuală, este însă altul: originea naturală nu are nici o legătură cu caracterul benefic sau vătămător al efectelor. Din nefericire, această definiție naivă a ajuns pentru o mare parte a opiniei publice, temeiul suprem, pe baza căruia se iau hotărâri de viață și de moarte.

O altă caracteristică subînțeleasă a remediilor naturale este gradul lor redus de prelucrare sau absența ingredientelor sintetice. Dacă ne gândim un moment la degețel, o plantă medicinală cu efecte cardiotonice, la faptul că poate fi folosită sub formă de pulbere mărunțită, ceai, tinctură, dar și ca tabletă sau ca soluție injectabilă, să ne punem întrebarea: care dintre aceste forme poate fi considerată naturală și care este limita de la care gradul de prelucrare îl va face nenatural? Dacă natural este ceea ce e produs de natură, fără intervenția omului, atunci nici măcar ceaiul cel mai simplu, nu mai poate fi considerat natural. Iar dacă se

admite o oarecare prelucrare, definiția devine atât de relativă, încât niciodată nu va permite stabilirea unui consens.

Din fericire, există o definiție sigură și solidă a noțiunii de remediu natural. Ea are ca temei criteriul conformității cu legile naturii. Cu alte cuvinte, remediile cu adevărat naturale sunt acelea a căror acțiune și efecte se bazează pe legitățile obiective, reale, ale naturii.

Concordanța cu legile naturii este criteriul suprem

Marea întrebare la care, ca membri ai Bisericii Adventiste, sunt convins că așteptăm un răspuns este dacă definiția de mai sus nu contravine descoperirilor inspirate.

Referindu-se la remediile aprobate de Dumnezeu, Ellen White folosește, pe lângă exprimarea „remedii naturale”, sau „ale naturii”, multe alte expresii cum ar fi: „remedii simple”, „remedii raționale”, „remedii simple și naturale”, „remedii simple și raționale”, „remedii igienice” sau „metode igienice de vindecare”. Frecvența folosirii termenilor și contextul arată că accentul principal cade mai degrabă pe caracterul „simplu”, „rațional” sau „igienic” al tratamentelor decât pe „originea” naturală sau pe gradul de prelucrare. În cel puțin două ocazii, Ellen White formulează în mod expres această accepțiune a remediilor aprobate de Dumnezeu. „Omul trebuie să aibă credință și să coopereze cu puterea divină, folosind orice mijloc, profitând de toate acele lucruri care, potrivit înțelegerii sale, au un efect benefic și acționează în armonie cu legile naturii...” (*CH 382; HL 240*) (*HL 240-241 și CH 382*). O astfel de definire a remediilor naturale se integrează organic în totalitatea operei lui Ellen White, străbătută ca de un fir roșu de imperativul ascultării de legile sănătății și ale vieții și constituie miezul vital al concepției ei raționale, cauzale, despre apariția și tratarea bolilor.

Marea luptă și marea diversiune

Confuzia care domnește în ce privește naturalul și naturismul nu este întâmplătoare. Solia sănătății este brațul drept al soliei îngerului al treilea și că cel care urăște Legea lui Dumnezeu, detestă orice mijloc folosit pentru a arăta binefacerile ascultării de ea! Pe de o parte, Creatorul nostru a instituit

calea naturală pentru sănătate și viață, adică prevenirea bolilor prin ascultarea de legile sănătății și vindecarea prin mecanisme care respectă legile reale ale naturii. Pe de altă parte, vrăjmașul a venit cu contrafacerea. Acolo unde Dumnezeu a spus „remedii naturale”, Satana a venit și el cu o paletă diversificată de „terapii” al căror singur numitor comun este o etichetă „naturismul”.

O înțelegere corectă a remediilor naturale este esențială în contextul religios al filozofiei creștin-adventiste despre viață, sănătate și boală și se încadrează perfect în tabloul general al marii lupte dintre bine și rău, dintre Dumnezeu și Satana.

Potrivit dicționarului, prin „naturism” se înțelege, printre altele, „un cult al naturii sau al unor forțe personificate ale ei” (DEX). Creștinul care scrutează realitățile medicale actuale cu un discernământ călăuzit de sus, este imposibil să nu observe că lumea este plină de curente naturiste, un adevărat Babilon de teorii neștiințifice speculative mai mult sau mai puțin oculte sau esoterice. Acestea fac uz de pretextul apropierii de natură, oferă o alternativă la medicina modernă, supratehnologizată, dar introduc filozofii străine de planul lui Dumnezeu și îndepărtează de la, sau relativizează importanța ascultării de poruncile lui Dumnezeu. Singura noastră siguranță este de a ne încrede în Domnul și în prorocii Lui (2 Cr. 20,20).

Chemarea din Romani 12,1-2 ni se adresează tuturor: „Vă îndemn dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu... Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefăceți prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită”. Fie ca această conformare inteligentă la voința lui Dumnezeu, exprimată în legile Sale să caracterizeze viziunea noastră și practica noastră în toate domeniile vieții, inclusiv în ce privește menținerea sănătății și tratarea bolilor.

dr. Valentin Nădășan,
Centrul de Resurse
pentru Sănătate
PLUS

Congresul profesorilor adventiști

În perioada 19-22 aprilie 2007, s-a desfășurat la Stupini, un loc cu profunde semnificații pentru educația adventistă, Congresul cadrelor didactice adventiste din România.

Invitatul congresului a fost dr. Ismael Castillo Osuna, rectorul Universității Adventiste din Montemorelos, Mexic. Tema principală a vizat profilul unei școli adventiste. Cursul a fost omologat de Casa corpului didactic București, al cărui reprezentant, profesorul Mihai Rebenciuc, a fost deosebit de încântat de viziunea adventistă asupra educației. Au participat aproximativ 200 de educatori, învățători, profesori și pastori din toată țara. Participanții au plecat extrem de motivați de viziunea prezentată și hotărâți să contribuie la extinderea sistemului adventist de educație în România.

La încheierea Congresului am trăit un moment istoric: semnarea protocolului de colaborare pentru un program de Master în educație între Universitatea Montemorelos, care oferă acest program, și Institutul Teologic Cernica, unde se va desfășura, începând din 18 iunie 2007, respectivul program. Sunt înscriși la acest Master în educație 97 de studenți.

(Valeriu Petrescu / AARC)

Lansarea site-ului oficial al Editurii „Viață și Sănătate”

Pe data de 4 aprilie a.c., la sediul Editurii „Viață și Sănătate”, a avut loc lansarea oficială a noului web-site al Editurii (www.viatasisanatate.ro). În cadrul evenimentului, administratorul site-ului, a prezentat facilitățile, designul îmbunătățit și conținutul bogat în informații al noii pagini web. Prin noul format se pune la dispoziția celor interesați detalii cu privire la oferta de cărți și reviste, rețeaua de distribuție și modalitățile de plată și livrare a produselor. În plus, librăria on-line le oferă vizitatorilor șansa să intre, cu un minimum de efort, în posesia cărților alese, iar prin intermediul rubricii „Spune unui prieten”, le pot recomanda altora unul sau mai multe periodice și titluri de carte. Printre noile facilități, se numără și posibilitatea de abordare la newsletter, care va conține detalii privind ultimele apariții editoriale, oferte speciale, evenimente și lansări de carte.

Conducerea instituției s-a folosit de această ocazie pentru a sublinia importanța pe care o are fiecare persoană, în mod individual, dar și bisericele locale, în implicarea obiectivului Editurii „Viață și Sănătate” – promovarea periodicelor și a cărților spirituale, de familie și de sănătate.

(David Jordan / AARC)

Adunarea Generală AMiCUS

În paralel cu Festivalul Național de Creație AMiCUS, la Timișoara s-au desfășurat și lucrările Adunării Generale AMiCUS, reunită pentru alegerea conducerii naționale pentru următorul mandat de un an și luarea unor noi hotărâri în vederea unei tot mai bune funcționări și dezvoltări a organizației studențești. Printre hotărârile luate au fost și acelea de creare a unui ghid de organizare a activității AMiCUS la nivel local, dat fiind specificul sistemului în cadrul căruia conducerea se schimbă an de an, și a unei mape de prezentare, care poate ajuta la construirea unei imagini AMiCUS cât mai bune în rândul celorlalte organizații studențești similare.

Adunarea Generală AMiCUS a votat și propunerile comitetului de numiri pentru conducerea națională. Noul președinte al Asociației studențești AMiCUS este Vasile Grad, student în anul III la Facultatea de Drept, totodată președinte al filialei AMiCUS Timișoara. În funcția de director al Departamentului Administrativ a fost aleasă Cristina Mihaela Micu, studentă la Facultatea de Transporturi în anul V, președinte al filialei AMiCUS București.

Ș T I R I

Campania de colportaj din Cluj-Napoca

În perioada 10-22 aprilie, în orașul Cluj-Napoca, a avut loc o amplă acțiune de colportaj cu seminarii în instituții, susținută de 12 colportori. Obiectivele acestei campanii au fost atât răspândirea cuvântului scris prin intermediul cărților noastre de sănătate, de educație și spirituale, cât și instruirea colportorilor în această metodă de lucru atât de eficientă, cu sprijinul fratelui Mihai Goran, coordonatorul lucrării de colportaj pe Uniune și a altor doi colportori din Conferința Muntenia, dar și promovarea lucrării de evanghelizare prin literatură în bisericile din Cluj-Napoca.

Au fost susținute aproximativ 30 de seminarii de sănătate în instituții clujene precum: Tribunalul, Curtea de Apel, Regionala CFR, secții de poliție, de pompieri, Vama-Cluj, mai multe fabrici și biserici penticostale. Seminariile erau urmate de teste medicale gratuite (tensiunea arterială și procentul de grăsime din organism) și de vânzare de carte. Cei aproximativ 1.500 de participanți la seminarii au manifestat un deosebit interes atât

față de tematica propusă, cât și față de testele medicale și de cărțile prezentate, totalul cărților distribuite însumând 20.000 RON, dintre care 150 de cărți *Viața lui Iisus* și 90 de cărți *Tragedia veacurilor*. A fost dovedită încă o dată eficiența acestei metode de lucru, dar și setea oamenilor pentru cuvântul vieții.

În una dintre instituțiile unde au prezentat seminarul de sănătate, colportorii au cunoscut o doamnă pe nume Maria, cu care s-au împrietenit și care și-a manifestat în mod deosebit aprecierea față de activitatea lor, dar și interesul de a cunoaște mai multe despre stilul lor de viață. Această doamnă a dat curs invitației colportorilor de a participa și la expoziția de sănătate, care se desfășura în Biserica A din Cluj, în urma căreia și-a exprimat decizia de a face schimbări în stilul dănei de viață. Doamna Maria a răspuns, de asemenea, invitației colportorilor de a participa la serviciile divine din Sabat, care s-au transformat într-o adevărată „sărbătoare a colportorului”, bucurându-se de mesajele profund spirituale prezentate de către fr. Iacob Pop, directorul Editurii „Viață și Sănătate” și de experiențele din

Raportul trezorerului Conferinței Generale

Pulsul financiar al Bisericii Adventiste din întreaga lume a fost prezentat de trezorerul Conferinței Generale, Bob Lemon, în data de 11 aprilie a.c., la Comitetul Executiv de primăvară al acestei instituții.

În ciuda faptului că anul 2006 a avut doar 52 de Sabate și contrar tendinței de depreciere a monedei americane față de alte monezi de schimb, zecimea dăruită în biserică din întreaga lume a crescut cu 1,6 miliarde de dolari americani, înregistrând o creștere de 10% față de anul precedent. Suma la care s-a ridicat cota din zecime, care a revenit Conferinței Generale, a crescut și ea de la 79 de milioane de dolari în 2005 la 84 de milioane în anul 2006. Tendința de depreciere a monedei americane și raportul de schimb afectează 46% din zecimea primită din întreaga lume.

O altă precizare accentuată de Bob Lemon a fost creșterea procentului din zecime alocat ca fonduri pentru misiune, care a crescut în ultimii doi ani în mod substanțial. Această tendință crescătoare, care s-a manifestat în ultimii patru ani, care a dus la o creștere cu 33% în perioada 2002-2006, de la 24 de milioane la 32 milioane; și aceasta în condițiile în care 70% din zecimile celor patru ani au provenit din țări din afara Diviziunii Nord-Americane.

„Sunt încă multe lucruri de făcut în vestirea Evangheliei”, este declarația lui Bob Lemon, rostită la finalul raportului

sau către delegații din întreaga lume. Acesta este și motivul pentru care trezorerul i-a sfătuit pe conducătorii bisericii din întreaga lume să aloce sume mai mari proiectelor de vestire a Evangheliei, mai ales pentru zonele în care Biserica Adventistă are un număr redus de membri, cum este Fereastra 10/40, unde trăiește mai mult de 60% din populația lumii.

(Elizabeth Lechleitner / ANN)

Corul „Flori și stele”

Corul de copii „Flori și Stele” al Bisericii AZS, Noul Grant/București, a fost invitat de Gemeinschaft d.STA Reformationsbewegung/Schloss Lindach din Germania, să susțină un număr de concerte în perioada 6-10 aprilie. În această perioadă, a susținut un concert și la Freie Evangelische Gemeinschaft/Lindach.

Corul s-a bucurat de o primire călduroasă din partea publicului local, cât și a multor vizitatori din Stuttgart, Nürnberg și München. Copiii au prezentat prin cântec mesajul iubirii lui Isus și, chiar dacă mulți ascultători nu au înțeles textul melodiilor, mesajul muzicii a sensibilizat inimile tuturor. Au fost prezenți la concerte și mulți frați români stabiliți în Germania și pentru ei a fost o ocazie deosebită de a se bucura de cântecele copiilor. Mulțumim lui Dumnezeu pentru această ocazie de a-L lăuda prin cântec și Îi mulțumim de ocrotirea Sa pe tot parcursul acestei deplasări.

(Rene Stoica / AARC)

La collana

ȘTEFAN BAKK

S-a născut pe data de 19 februarie

1941, în Singer, jud. Mureș. La 19 ani, vine în Valea Jiului să lucreze în adâncul pământului și să învețe un nou mod de salutar – „Noroc bun!”. În 1964, se căsătorește cu Magdi Adam. În 1986, împreună cu soția sa, se hotărăsc să dea un nou curs vieții, angajându-se prin botez să se alăture Bisericii Adventiste. Timp de două decenii, biserica devine parte din viața sa, slujind ca prezbiter biserica din Lupeni. 17 martie 2007 a fost ultima zi a călătoriei sale pe acest pământ. Încheierea alergării în lumea aceasta îl surprinde acolo unde și-a ales totdeauna să stea – în slujirea apropielului său.

ION GRIGORIE

S-a născut pe 22 aprilie 1937, în comuna Valea Lungă. În anul 1974, s-a căsătorit cu Gabriela, iar din această căsnicie au rezultat 3 copii, dintre care unul a decedat. Părinții săi au fost adventiști, iar în 1953 a primit botezul. După mulți ani, în iunie 2001, a reînnoit legământul cu Domnul. Cât a fost membru al bisericii a dovedit că Evanghelia l-a transformat ducând o viață de creștin adevărat. A adormit cu speranța că soția și copiii se vor lăsa înduplecați de Duhul Sfânt să încheie legământ prin botez. A crezut că se vor întâlni din nou la învierea dreptilor, când Domnul Hristos va veni pe norii cerului și vor trăi fericiți pe Noul Pământ.

Ș T I R I

lucrarea de colportaj. Când i s-a oferit ocazia de a adresa câteva cuvinte audienței, doamna Maria și-a exprimat recunoștința față de colportorii pe care i-a cunoscut la locul dansei de muncă și a adresat un apel celor prezenți de a merge și la alți oameni care, asemenea dansei, Îl caută pe Dumnezeu.

(Corina Pelin / AARC Transilvania de Nord)

Evanghelia lui Iuda sau Confesiunile unui spânzurat

Marti, 17 aprilie 2007, filiala AMiCUS București a organizat un seminar centrat pe tema controversatei Evanghelii după Iuda, într-una din sălile Facultății de Litere a Universității București. Intitulat „Evanghelia lui Iuda sau Confesiunile unui spânzurat” și susținut de fr. Lucian Cristescu, seminarul i-a surprins pe cei prezenți prin acuratețea și noutatea informațiilor, prin fragmentele traduse din manuscrisul recent descoperit și prin dovedirea inadvertenței dintre textul acestuia și textul Bibliei. Seminarul a fost unul interactiv, prezenți fiind peste 15 studenți

neadventiști, oferind răspunsuri la întrebările lansate și punând în discuție chestiuni de care nici măcar nu erau conștienți anterior. La încheierea seminarului, studenții prezenți, colegii ai membrilor AMiCUS sau tineri care au citit unul dintre multele afișe răspândite în mai toate facultățile și căminele studențești din București, și-au exprimat dorința de a participa și la viitoarele evenimente organizate de AMiCUS.

A fi sau a nu fi extra-terestru

Duminică, 22 aprilie, exploratorii din județul Prahova, au participat la Camporeea de la Podul cu Tei, desfășurată sub motto-ul: „A fi sau a nu fi extra-terestru”. Cei 40 de participanți au avut posibilitatea de a se bucura de activitățile pregătite special pentru ei: jocuri și activități de cunoaștere, concursuri, un traseu cu obstacole și verificări de cunoștințe specifice celor înscriși în programul de exploratori. Fiecare dintre cei prezenți a plecat de acolo cu hotărârea de a face ceva mai mult pentru a fi un extra-terestru.

(Cristina Neagu / AARC)

Răspunsuri La rugăciune

Dragi copii, probabil că știți să vă rugați înainte de culcare, înainte de masă sau înainte de a pleca de acasă. Dar v-ați rugat vreodată pentru ceva foarte important? V-ați dorit ceva pentru care știți că aveți nevoie de o minune de la Dumnezeu? În continuare, vă voi povesti despre câteva rugăciuni la care Dumnezeu mi-a răspuns atunci când eram cam de o seamă cu voi.

! Aveam vreo trei anișori și era iarnă. Ne aflam în oraș și așteptam un tramvai pentru a ajunge la biserică. Se insera, era foarte frig și ne temeam că vom întârzia la program. După o așteptare lungă, mama a văzut că stăteam foarte concentrată, cu fața în direcția din care trebuia să sosească tramvaiul. Deodată, am deschis ochii și, foarte veselă, i-am spus mamei că vine tramvaiul, pentru că m-am rugat. Într-adevăr, așa s-a și întâmplat. Ce credeți: A fost o întâmplare? Nu cred. A zburat tramvaiul peste stații ca să ajungă mai repede? Nu. Dar Dumnezeu știa că, în credința mea de copil, mă voi ruga și a ales să aprobe rugăciunea mea. Iar eu am înțeles că El mă iubește.

Când am crescut puțin mai mare, îmi amintesc că mama s-a lovit în timp ce făcea treabă și, timp de câteva clipe, care nouă, copiilor, ni s-au părut o veșnicie, a zăcut cu ochii închiși. Nu știam de ce nu răspundea. Dar știam că numai Dumnezeu ne putea ajuta, pentru că noi eram mici și neajutorați. Iar El ne-a ascultat și am simțit că ne iubește.

! Odată, mama m-a rugat să mă uit la surioara mea din pătuț, pentru că avea să lipsească zece minute. Surioara mea a început să plângă și eu nu știam ce să-i mai fac pentru a o liniști. Am îngenucheat lângă pătuț și m-am rugat cu glas tare, apoi am rugat-o și pe ea să tacă. Atunci s-a uitat spre mine, a tăcut și am văzut în ochisorii ei de câteva luni că și ea înțelegea că se întâmplă ceva deosebit. Apoi a stat cuminte și ne-am ținut de mână până a venit mama. Dumnezeu ascultase rugăciunea mea. Dumnezeu ne iubea.

! Peste câțiva ani, tăticul meu s-a îmbolnăvit. Era tot iarnă. M-am întors de la școală fără prea mare grabă, stând de vorbă cu o colegă. Când am ajuns aproape de casă, ninge, iar tata stătea pe alee, parcă așteptându-mă. Am alergat spre el. Avea o geantă pe umăr. Mi-a spus cu tristețe că trebuia să plece la spital și că ar fi dorit să am grijă de mama și de surioara mea mai mică. L-am întrebat când se întoarce. Mi-a răspuns că nu știa. Însă, din privirea lui și din glasul încărcat de emoție, am recunoscut că era ceva grav. De-abia am reușit să mă dezlipesc de el. Simțeam cum lacrimile mi se învâlmășeau în ochi. Cu un nod strâns în gât, m-am rugat a dispărea:

„Doamne, Te implor, vindecă-l Tu pe tati! Nu pentru mine, ci pentru surioara mea, care încă nu s-a bucurat de el atâția ani ca mine!” Repetam la nesfârșit aceste cuvinte și aș fi vrut să mă lupt cu cineva sau cu ceva, poate cu boala, și să-l aduc pe tata acasă. Au trecut mai multe zile – nu știam să le țin numărul. Într-un sfârșit, tata s-a întors acasă și, peste mai multe săptămâni de recuperare, a fost din nou sănătos și puternic. Ce bine era să îl văd din nou venind de la serviciu sau pregătindu-ne pantofiorii pentru Sabat, sau spunându-ne vreo poveste! I-am mulțumit lui Dumnezeu și am știut că mă iubește.

! Mi-aduc aminte de o zi când, în agitația mea de copil, am reușit să fac o mică spărtură în tavanul foarte proaspăt zugrăvit. M-a cuprins o înfrustrare foarte mare. Știam că părinții mei plătiseră mulți bani, pentru ca eu să am o cameră frumoasă și acum... M-am rugat cu toată puterea mea să astupe Dumnezeu gaura din tavan și, după fiecare propoziție, deschideam ochii și mă uitam să văd rezultatul. Gaura nu a dispărut. Dar părinții au văzut cât de mult regretam greșeala mea și am simțit că ei mă iubesc. Am simțit că și Dumnezeu mă iubește, în ciuda neîndemânării mele.

Domnul ti iubește pe copilași și Se bucură să vadă credința lor sinceră. Nu vă îngrijorați dacă unele lucruri nu vi se par suficient de importante pentru a fi incluse în rugăciune. Dumnezeu Se interesează de orice lucru, oricât de mic, din viața voastră. Și El răspunde negreșit, chiar dacă uneori alege rezolvări la care nu ne-am gândit. El este Prietenul vostru!

Ora familiei

- La altarul familial, citiți Luca 18,16.17 și comentati semnificația textului.
- Ce experiențe de rugăciune au membrii familiei voastre? Vorbiți despre ele.
- Mulțumiți-l lui Dumnezeu pentru răspunsurile pe care vi le oferă la rugăciuni.

Duhul Sfânt -

între contestare și invocare

VIOREL DIMA

Unii sapă la temelia stălpilor credinței și se străduiesc să introducă învățături străine în biserică, contestând deplina dumnezeire a Mântuitorului nostru, Isus Hristos, și personalitatea Duhului Sfânt. Ce ar trebui să facem în astfel de situații? Să intrăm în polemică? Cu ce preț? Îi vom convinge sau vom împărți biserica și vom zădărnici rugăciunea Domnului nostru: „Mă rog ca toți să fie una...”? Dacă evităm confruntarea, ce se va întâmpla cu acei membri sinceri care, luați prin surprindere, au nevoie de clarificări? Și dilemele pot continua...

Alții au preferat o altă abordare. Ei s-au hotărât să strige după Ploaia Târzie, după plinătatea Duhului Sfânt, și-L roagă pe Dumnezeu să-Și manifeste puterea, să ducă la bun sfârșit lucrarea pe care a început-o în ei și să-i folosească pentru încheierea glorioasă a lucrării harului Său pe pământ. Este vorba despre un grup de biserici adventiste locale din partea centrală a Californiei, care au hotărât să pună în practică modelul oferit de Biserica Primară, așa cum este raportat în Faptele Apostolilor cap. 2, folosind o serie de zece zile pentru întâlniri de rugăciune, prin care mijlocesc pentru manifestarea Ploii Târzii. Există mărturii care susțin că experimentul a produs o reală învioreare spirituală. Această inițiativă a fost extinsă la nivelul Conferinței California Centrală și se pare că sunt premise să cuprindă întreaga Americă de Nord.

Mișcarea a căpătat identitate, fiind numită *Operațiunea Ploaia Globală*, și se pare că va căpăta o mare amploare până la date de 7 iulie 2007, pentru că în perioada 27.06.2007-7.07.2007 sunt invitate să se implice cât mai multe biserici. În cadrul acestui proiect, accentul cade pe rugăciune și pe așezarea noastră într-o stare după voia lui Dumnezeu, astfel încât să fim pregătiți pentru împlinirea lucrării Sale.

Luând în considerație decăderea morală a societății și crizele cu care se confruntă omenirea, precum poluarea, încălzirea globală, nesiguranța politică, conflictele armate,

terorismul, sărăcia, bolile fără leac etc. și văzând tendința de modificare a cadrului legislativ internațional, care începe să lase loc pentru intoleranță religioasă legală și pentru nerespectarea drepturilor fundamentale ale omului, cred că este vremea pentru o intervenție majoră a lui Dumnezeu în problemele omenirii. Pe de altă parte, în aceste momente cruciale, biserica ar trebui să fie capabilă să ofere un reper

societății, prin exemplul propriu și prin confruntarea tuturor locuitorilor pământului cu vestea cea bună a Evangheliei.

În aceste condiții, cred că a venit vremea prorocită de Ioel, când să vestim un post, să strângem poporul, să ținem o adunare sfântă și să ne întoarcem cu toată inima la Domnul, cu post, cu plânset și cu rugăciune. Cred că este timpul să ne umilim înaintea lui Dumnezeu, pocăindu-ne, și să-L rugăm să ne dea o inimă cu totul consacrată Lui. Să îi cerem să trăim nu prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Domnului și prin credință. Poate că în urma unei astfel de inițiative nu se va revărsa din abundență Ploaia Târzie, dar, dacă biserica va învăța să se consacre și va apela la Dumnezeu pentru îndurare, cu siguranță se va produce o creștere în har și o pregătire pentru lucrarea ce ne stă în față.

Fără să socotesc că 7.07.2007 este o dată profetică și fără a crede că Dumnezeu trebuie să fie influențat pentru a-Și împlini făgăduințele, socotesc că este bine să folosim această ocazie și să-L rugăm pe Dumnezeu să ne pregătească pentru primirea Ploii Târzii. Cred că Duhul Sfânt există, cred că se poate păcătuși împotriva Lui și cu atât mai mult cred că mijlocește pe lângă noi cu suspine negrăite pentru a ne convinge să cooperăm și să-I îngăduim să desăvârșască lucrarea harului în noi și prin noi.

Aceasta ar putea fi o ocazie și pentru biserica din România să dezvolte o comuniune spirituală, astfel încât să fim „în chip desăvârșit una” în Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Duhul Sfânt.

*Este timpul să ne
umilim înaintea
lui Dumnezeu,
pocăindu-ne, și
să-L rugăm să ne
dea o inimă cu totul
consacrată Lui.*

*Viorel Dima, director,
Departamentul
Libertate Religioasă și
Relații Publice,
Uniunea Română*

Caută o nouă perspectivă

Liceele Adventiste

► **Liceul Teologic Adventist „Ștefan Demetrescu”- București**
str. Vitan Bârzești, nr. 11,
sector 4 București
Tel: 021.3345015 ; 021.3326089 ;
e-mail:licadventistbuc@yahoo.com

► **Liceul Teologic Adventist „Onisim”- Craiova**
str. Pașcani, nr.28,
Craiova, jud. Dolj
Tel: 0251.433305; 0351.414294;
e-mail:ltacv@yahoo.com

► **Liceul Teologic Adventist „Maranatha”- Cluj-Napoca**
str. Câmpului Microl/2,
Cluj-Napoca, jud. Cluj
Tel: 0264.456894; 0744226428;
e-mail:lta_maranatha@yahoo.com

Un pas în direcția bună!